

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 445 · CENA 60,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

JOHN HENRY
HOLLYWOOD
DEAD OR ALIVE

Nemačka 1,90 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,70 €
Holandija 2,00 €
Belgija 2,00 €
BIH 1,80 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,75 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 1,50 €
1. jul 2011.

ZOV ŠAKALA

★ **DOK HOLIDEJ** ★

445

Frenk Larami

ZOV ŠAKALA

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 445

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

Viktorija Draginčić

Naslov originala

Frank Laramy

CALL OF THE JACKAL

Recenzija i adaptacija

Maja Draginčić

Likovna obrada naslovne strane

Branislav Kerac

Ilustracija

Branislav Kerac

Branislav Perković

Tehnički urednik

Franjo Varga

Štampa: 22. VI 2011.

Tržište: 1. VII 2011.

CIP-Katalogizacija u publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад
82-31 (5)

DOK Holidej / odgovorni urednik Viktorija
Draginčić. – 1972, br. 1 -. – Novi Sad: Marketprint,
1972-, -21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353-0000

COBISS. SR-ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: Štamparija GRAFOPRODUKT d.o.o. Novi Sad, Desanke Maksimović 54

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Viktorija Draginčić

Naslov originala: Frank Laramy – CALL OF THE JACKAL

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Maja Draginčić

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Dok Holidej se trgnu. Meci prozviđaše iznad njega. Zemlja i komadići kamena zasuli su i njega i šerifa koji je ležao. Bili su opkoljeni. Nevolja je bila i u tome što su ih pasji sinovi sve više i više pribijali u zaklon uz stenoviti zid. Sunce se brzo uspinjalo i peklo. Izgledi da prežive napad pljačkaške bande su se sve više smanjivali. Holidej skoro nije bio u ovako ozbiljnoj situaciji. A pošao je sa šerifom u lov na tri ozloglašena bandita. Sada su on i šerif bili u situaciji da izgube glave.

U igri je bilo četrdeset hiljada dolara. Toliko je iznosila suma na poternici. Pre dva časa to je još bila realna šansa za kojom je Džordžijanac iz čiste dosade krenuo. Sada mu je najpreča briga bila sopstvena šija.

Šerif je ležao na tlu kraj Holideja u sigurnom zaklonu, iz koga sam više nije mogao da se pomakne. Bio je dva puta pogođen i iz njega je, zajedno sa krvlju, polako oticao život.

– Zašto ne pucate, Holidej? – stenjao je. – Ne mogu više da izdržim!

Senka stene bila je tako tamna da je čovek mogao komotno da stoji u njoj i da ga ne primete.

– Trenutno ne vidim nikog – odvrati Džordžijanac. – Ali nije samo to.

Upravo sam ubacio u doboš poslednjih šest metaka.

– Ja krvarim! – ječao je ranjenik. Dok ga pogleda i shvati da mu nema spasa.

– Preživete – slaga ga bez griže savesti – imam lekarsku torbu pa ću vas previti čim bude bezbednije! U poslednjih nekoliko minuta ti tipovi su se toliko približili da mogu svakog časa da nam odozgo skoče za vrat!

Bradato i prašnjavo šerifovo lice bilo je vlažno. Znoj mu je curio sa brade, niz vrat i kroz košulju, na kojoj su se videle velike, tamne mrlje.

– Vi morate nešto učiniti, Holidej! – prostenja zvezdonosac.

– Ukoliko mogu i hoću, uostalom obećao sam Vajatu Erpu da ću vam pomoći – odvrati on suvo i sagnu glavu još dublje, jer su banditi imali sve bolji pregled i sve tačnije nišani.

Šerif sklopi oči.

– Morate nastaviti dok ne pohvatate te pasje sinove!

– Izgledi za to baš nisu naročito veliki.

– To ne igra nikakvu ulogu! – šerif je bio sve nestrpljiviji. – Naša je dužnost da te bandite skleptamo.

– Imam još samo šest metaka!

– Pucajte!

– U ovom trenutku ne mogu pogoditi nikog. A ako metke ispućam u vazduh, onda i sami znate kolike su naše šanse da preživimo!

Šerif otvori oči i pogleda ga. Da, tako je. On ponovo obori pogled. A onda mu glava zauvek klonu.

Dok opsova i priljubi se uz tle. Puščana vatra je postala jača. Banditi kao da su osetili da je sada ostao sam.

On se još više povuče u zaklon. Pomaknuvši se, odgurnu kamen na koji je šerif bio naslonjen. Mrtvac se okrenu, skotrlja bliže njemu i ostade da leži na trbuhu.

Džordžijančeve čeličnosive oči suziše se u male proreze. Pogled mu se zadrža na lisicama, koje je šerif nosio za pojasom.

On pusti pušku da padne. Ionako mu više nije vredela. Lisice su bile otključane! Tada je osetio svoj kolt. Da. Stvari se moraju pažljivo izvesti. Izvukao je revolver iz futrole i stavio ga na šljunak. Onda je navalio na nje, ga nekoliko kamenova i oružje se više nije videlo. Pušku je primakao da leži kraj šerifove ruke.

– Hej! – viknuo je, dok je sebi stavljao lisice i zatvorio ih. – Amigosi! Mučaćosi!

Paljba odjednom prestade. Odjeknu samo još jedan pucanj i nastade tišina.

Dok se prevrnu na leđa, namače šešir na čelo i stade da čeka. Vetar je

donosio miris sagorelog baruta. Ali se ništa nije videlo. Nijedan pokret. Nijedan šušanj.

Valjda nije iznenada ostao sam? U to je teško mogao da poveruje.

Kada je hteo da se uspravi na kolena, začu odjednom korake. On ostade da leži. Trenutak kasnije, pojaviše se senke ljudi, pa zatim i oni sami. Okružili su ga i uperili oružje u njega, Prebrojao ih je. Bilo ih je dvadeset.

On se isceri i pruži ruke. Lisice blešnuše na suncu.

– Udario sam ga glavom u krsta – objasnio im je. – Od udarca se zaneo i pao pravo vama na nišan. Da vam pravo kažem, mučaćosi, srećan sam što ste tu.

Niko nije odgovorio ni reči. Posmatrali su ga, gledali u lisice, pa u mrtvog šerifa i terali Holideja da sve ponovi. Ono što su ovde videli nije im izgledalo moguće.

– Trebalo je da me odvede u Del Norte – nastavi Džordžijanac i pokaže glavom na mrtvog šerifa. – Zahvaljujući vašoj pomoći, on je očigledno promenio pravac puta.

Jedan od ljudi mu priđe. Bio je velik, snažan muškarac od pedeset godina. Kosa mu je bila bela kao sneg. Široki ožiljci koji su mu izbrazdali opaljeno lice su govorili Doku da ima posla sa Vejn timer Mejsonom. Ali to saznanje je zadržao za sebe.

– Ko si ti i šta imaš da nam kažeš? – upita Vejn Mejson nepoverljivo,

počevši ipak da pretražuje šerifove džepove kako bi našao ključeve od lisica.

– Ja sam Džon Holidej, ali prijatelji me zovu Dok!

Vejn Mejson stade i zagleda se u njega.

– Očistio sam banku u Del Nortu – objasnio je. – Sâm! Sto pedeset hiljada! – ponovo pokaza glavom na šerifa. – I on je tamo držao svoju ušteđevinu. Od tada je prošlo već dve godine i, priznajem, mislio sam da su zaboravili... – On slegnu ramenima. – Imaju dugo pamćenje.

Vejn Mejson nastavi da pretražuje džepove mrtvaca. Najzad nađe ključeve i priđe Džordžijancu koji mu je pružio ruke. Bandit mu otključa lisice bez oklevanja i pomože mu da ustane na noge.

Džordžijanac se i dalje cerio, trljajući zglobove.

– S kim imam čast? – upita. – Trenutno su moji džepovi prazni, ali već ću ja naći priliku da ih napunim. A onda ćete uvideti da nisam nezahvalan.

– Ja sam već čuo neke priče o tebi, Holidej – odvrati Vejn Mejson. – Ali niko mi nije rekao da si tako veliki brbljivac. Umukni!

Dok pogleda svoju pušku.

– Mogu li?

Vejn Mejson ga bezizražajno osmotri.

Džordžijanac podiže pušku i izađe iz zaklona u steni. Ljudi mu napraviše prolaz. On ih pogleda zahvalno.

– Ostaćete mi u lepoj uspomeni, prijatelji moji! – reče im.

On priđe ubijenom konju. Šerifov karabin bio je još zadenut u futrolu na sedlu. Zvezdonosac nije imao vremena da ponese i pušku u zaklon.

Pošao je dalje i stao kraj svog šarca, vernog Miga. Onda počeo da ga sedla, pa stavi bisage u kojima se nalazilo ravno pedeset hiljada dolara.

Banditi su ga posmatrali. Vejn Mejson je takođe došao za njim. Gledao je u bisage.

– Čovek mora tu i tamo da ima i čistu košulju? – osmehnu se Džordžijanac.

Vođa bandita mu klimnu glavom.

Holidej skoči u sedlo i pozdravi ih još jednom. Onda se uputi ka putu na kome su se videli tragovi poštanskih kola. Kada je izbio na njega, okrenuo se i video da je i Vejn Mejson sa svojim ljudima odjahao. Išli su ka jugu, među brežuljke što su se nazirali.

Samo Mejsonova glava bila je uceunjena na dvadeset hiljada dolara! Kako se situacija brzo menja! Tamo u zaklonu izgubio je svaku nadu da će taj novac zaraditi. Sreo je Vejna i posle svega je sumnjao da će i ostati živ. Sada je, međutim, opet bio u svom sedlu, opet na početku te avanture, koja se umalo nije završila njegovom pogibijom.

On obode konja i krenu ka Sedoni.

* * *

Prodavac je posmatrao vitkog, elegantnog stranca, položivši na sto dva revolvera kalibra četrdeset pet. Jedan od njih imao je naročito dugačku cev. „Bentlajn” specijal. Službenik poka-
za na njega – Ovim je ustreljen Vans
Karpenter. Ali ako vas to plaši, stran-
če, ovim drugim je Maksvel ustrelio
samo jednog mladića.

– Da li je i on pogodio Maksvela?

– Ne! Mladić je na jedno oko bio
slep. Ali nije to nikome govorio. Nije
hteo da se sazna.

– Onda ću uzeti Maksvelov „top”!

– Sedam i po dolara. Je li to prihvata-
ljiva cena?

– Municiju za njega, a i po jednu ku-
tiju metaka za moj kolt i vinčesterku!
– produži Holidej.

Službenik mu stavi sve na sto. Džor-
džijanac pokupi sve, plati i okrenu se
da ode.

U tom trenutku, uđe jedna žena u
malu radnju.

Službenik poskoči i sa novcem u
ruci istrči ispred Džordžijanca, otvori
vrata širom i duboko se pokloni.

– „Baroneso”! – promuca.

Žena je nosila muško odelo. Crne
kožne pantalone, tako u sašive-
ne, da sigurno nije mogla bez tuđe po-
moći da se uvuče u njih. To je bar bilo
kockarevo mišljenje. Žena je bila vi-
soka, vitka i plavokosa. Ali boja kose
nije bila prirodna. Dobacila je Doku
samo jedan pogled. Gornji deo tela, a
posebno grudi, su bile tako razvijene

da nisu uopšte pristajale takvoj oso-
bi. Nosila je ljubičastu, do vrata za-
kupčanu bluzu. Na glavi joj je stajao
mali „stetson” uskog oboda.

Džordžijanac skinu svoj „kaliforni-
ja” šešir i pogleda u njene krupne,
tamnosmeđe oči.

Ponovo ga je odmerila, ali ovaj put
od glave do pete. Dok je osećao njen
pogled još i kad je izašao i stajao na
ulici. Vrata na radnji bila su staklena,
ali sva nakićena reklamama, tako da
više nije mogao da vidi tu ženu.

Hteo je prvo da sačeka dok se ona
ne pojavi, ali se predomisli i krenu ka
hotelu.

Sedona je bio mali grad koji je živeo
od rančeva u okolištu. Doka u njemu
još nisu poznavali. Ali video je odmah
da se to „гнездо” nimalo ne razlikuje
od ostalih naselja na Jugu. Stanovnici
su se revnosno molili bogu i još rev-
nosnije mrzeli Crnce i strance. Đavo
bi ga znao zašto.

U hotelu je Dok, kao stranac, odmah
zapao u teškoće.

Na recepciji nije bilo nikog, niti se
ko pojavljivao. Jedan mladić mu se
ispredi na putu.

– Kočija za deset minuta vozi dalje
– reče. Dok nije odmah shvatio poru-
ku.

– Mnogo hvala, mladiću – odvrati.

– Ali mislio sam da ostanem.

– Ovde nećete, ne u Sedoni! – od-
vrati klipan podrugljivo. – Ovde nema
mesta za skitnice kicoše.

Holidej opazi da se na recepciji, za pultom, pojavio jedan stariji čovek.

– Hoćete li vi da mi to objasnite? – upita ga. – Ovo ovde je hotel. Zar hoteli nisu napravljeni za strance?

– Svi kreveti su rezervisani za ljude sa rančeva – i dalje se petljao mladić. Hteo je još nešto da kaže. Ali Dokovo strpljenje je bilo pri kraju. On munjevito zgrabi mladića za okovratnik, podiže ga, zavitla njime i tresnu ga o pult.

– Sobu! – viknu i stavi deseticu na ploču pulta. Stari se izvinjavajuće osmehnu.

– Ne možete je dobiti – reče bez oklevanja.

– Nema više slobodnih?

– Ima! – smijuljio se starčić. – Ali ne za vas!

Holidej pokaza novčanicu.

– Plaćam unapred. Zar vi ovde toliko mnogo zarađujete da vam to ne znači ništa?

Žutokljunac se u međuvremenu ponovo uspravio na noge, otišao do vrata druge prostorije i viknuo iz sve snage – Popi!

Dok se okrenu ka njemu i nasmeja. Koliko je on znao, „Popi” je bilo konjsko ime. Ali mladić kao da je zvao psa čuvara.

– Izbaci ovu džukelu! – reče sa uživanjem.

Zaljuljala su se vrata od sale za ručavanje i na njima se zaista pojavilo „nešto opasno kao pas čuvar”. Jedino

što je postojala razlika u veličini. Jedan gorostas ušao je u hol.

– Šta se događa? – upita. – Treba li ti pomoć, Rudi?

Mladić pokaza na Džordžijanca, kojeg je gorostas tek sada ugledao.

– Izbaci ga na ulicu, Popi! – zakreštao je. – On me je napao.

„Džin” se pokrenu. Nije, istina, bio tako vitak kao Dok, ali je bio viši. I mnogo širi! Mišići su mu bili „planine”. Slegnuo je ramenima i krenuo ka Džordžijancu. Imao je, zapravo, simpatičnu facu. Ličio je na nekog profesionalnog boksera, a očigledno je i o svojim sposobnostima mislio najbolje. Nosio je i revolver.

Dok, naravno, nije potcenjivao njegovu snagu, ali je potcenio njegovu pamet, što se odmah pokazalo. Jer on je očekivao pesnicu, a grmalj je umesto toga potegao revolver!

– Napolje! – rekao je hladno, zastavši na dva koraka od Džordžijanca.

– Mislio sam da se nalazim u hotelu – odvрати Dok. – Bar tako piše napolju na tabli. Ili se možda varam?

Sledilo je drugo iznenađenje – levičica, koja je sevnula pravo u Dokovo lice! Udarao je kao konj! Umalo mu nije otkinuo glavu. Džordžijancu pade šešir.

Pa šta je ovo? Zar je moguće da neko od njega tako očigledno pravi budalu? U Džordžijancu počeo da ključa bes. On se okrenu i sagnu za šeširom. Usput pusti da mu niz rame kliznu teške

bisage, a onda, umesto šešira, zgrabi sa obe ruke vinčesterku.

Lukavi grmalj se osmehnu ispuštajući cev revolvera onako kako se Džordžijanac saginjao. U tom trenutku se Dok naglo okrene i zamahnu vinčesterkom kao motkom. Pogodio je tako snažno Popija u ruku da je ovom kolt prosto izleteo iz šake. Grmalj još nije uspeo ni da reaguje, a već je dobio snažan udarac kolenom u trbuh. On klonu napred, a Holidej ga udarcem kundaka za vrat sroza na pod.

Starom iza pulta samo što oči nisu iskočile iz duplji.

Šmrknuvši, Dok koraknu nazad i stavi oružje na pult.

– Mogu li sada da dobijem sobu – upita – ili treba još nešto da uradim?

– Pogled mu je bio leden i preteći dok je dizao šešir i bisage.

– Pa, razume se, ser! – počeo je odjednom da prede recepcioner još uvek gledajući Popija na podu sa nevericom. Grmalj je ležao bez svesti. Gomila bespomoćnog „mesa”.

Holidej je dahtao. Borba ga je iscrpila. Znoj mu je curio niz telo. Brada mu je bila utrnula, jer ga je Popi zaista snažno udario. Držao se za vilicu i škljocao malo njome da je razradi, onda zavrte glavom i nasadi na nju šešir. Onda pogleda ka izlaznim vratima. Žutokljunac se u međuvremenu izgubio.

Recepcioner mu pruži ključ od sobe.

– Možete i kasnije upisati vaše ime, mister...

– Dok Holidej!

– Mister Holidej! – ponovi recepcioner kao odjek.

Dok privuče knjigu, uze pisaljku, zapisa ime, uze stvari i, obišavši Popija, pođe uz stepenice.

– Možete mu reći – doviknu recepcioneru – da se nalazim u sobi broj osam. Udarac za vrat dobiće od mene besplatno i to koliko puta hoće.

Bio je ljut što ga je momak dvaput zaredom iznenadio. Vilica je počela da mu seva i osećao je to čak u zglobu ispod uha.

Odvukao se u svoju sobu, umio se i obrijao, obukao čistu košulju, stavio kravatu boje vina, uzeo nekoliko novčanica iz bisaga i krenuo dole. U celoj kući je mirisalo na jelo. Približavalo se večer. Dok oseti glad. Želeo je da jede, da se ispava, da odmori konja i da ponovo napusti grad. Ali od te „računice” nije ispalo ništa. Jedna žena ju je totalno poremetila. I to baš ona lepotica koju je neki sat ranije sreo u prodavnici oružja.

Upravo je završio sa jelom, kad je ta žena ušla u salu hotela. Osvrnula se, videla ga i prišla njegovom stolu.

– Jeste li vi mister Dok Holidej? – upita osmehujući se.

– Jesam! – odvrati Džordžijanac i ponudi joj stolicu. Ona se zahvali i sede.

– Da li da vas pozovem na večeru ili samo na piće?

– Jedno piće, molim.

Dok podiže ruku i zapucketa prstima. Konobar odmah priđe stolu.

Džordžijanac naruči meksičko vino.

– Ja sam Lois van Jakobsen – predstavi se žena.

– Lois je lepo ime – primeti Dok.

– Ne pitate me zašto sam sela za vaš sto – reče žena.

– Vaše lepe, smeđe oči su me ugledale – odgovori Dok. – To je dovoljan razlog zašto sedite ovde.

– Želim da upoznam muškarca koji je prebio Popija!

Holidej se osmehnu i zavrte glavom.

– Popi, to je zapravo konjsko ime... Ko je, ustvari, taj momak?

Ona se uozbilji i pogleda ga u oči.

– Moj telohranitelj!

Holidej se iznenadi.

– O, molim, madam! – on se uhvati za vilicu. – Ali zbog toga nije morao da mi pomeri bradu iz ležišta. Ja, zapravo, nisam tražio ništa sem sobe. Tamo je još bio i jedan „cverglan”...

– Rudi. Popijev brat. – nasmeja se žena. – Dobro. Zaboravimo tu stvar...

– ućutala je na tren. – Ja znam ko ste vi, Džone Holidej! – nastavila je ozbiljno. – Mnogo sam o vama čula.

On slegnu ramenima.

– Mnogi me znaju. Kad nemaju šta drugo, novine izvlače moje sukobe sa revolverašima i kockarima. Meni, verujte, do toga nije uopšte stalo. Ali ja sam tu nemoćan. Nalazio se ja u pustinji Arizone ili u nekom gradu, sve

je isto. Uvek se nađe neko kome sam „trn u oku”.

– Tražite li možda posao? Ja imam jedan dobro plaćeni posao za vas.

– Ne želite valjda da otpustite Popija? To ipak ne bi bilo pravo, Lois!

– Ma ne! To nema nikakve veze s njim. Uostalom, nijedan muškarac nije jači od svih. Bar ne trajno. Tražim čoveka koji će jedno moje krdo od deset hiljada goveda odvesti na sever.

– Zar vam izgleda da sam ja pogodan za taj posao? – upita on i pomisli na mrtvog šerifa i na Vejna Mejsona, tog „psa tragača”, koji je nanjušio i otimao svako krdo koje bi iz Arizone krenulo na sever.

– Plaćiću vam jako dobro!

– Koliko dobro?

– Sto hiljada!

Dok Holidej podiže obrve.

– To je četvrtina sume koju možete ukupno da dobijete za vaše krdo tamo gore, na severu, pod uslovom da vam ono u punom broju stigne na cilj. Sem toga, kada pomislim na predstojeće godišnje doba, moram da kažem da je za jedan takav put dosta kasno. Zima može da vam zaveje stoku. Indijance vam neću ni pominjati, kao ni bandite koji tamo gore lunjaju.

– Dobićete vašu platu čim pristanete!

– Zašto? To je sasvim neuobičajeno.

– Ja imam svoje razloge!

– Mogu da zamislim! Niko ne plaća vođu transporta unapred. Mogu li da saznam razlog, madam?

– Ne možete – osmehnula se. – Za sto hiljada dolara ne postavljaju se pitanja.

– Ja postavljam! Tri hiljade dolara bi bila poštena plata. Vi nudite sto. Zato moram da znam razlog. Posao ni izbliza ne vredi toliko.

– Ekipa goniča je kompletna. Imam i poslovođu. O meni se stara Popi... Samo put je vaša stvar.

Dok se zamisli.

– Vi putujete s nama?

– Je li to odlučujuće?

Džordžijanac ju je otvoreno posmatrao. Bila je zaista lepa! I neobična. Ljubičasta bluza je više nagoveštavala nego što je sakrivala. Holidej se osmehnu.

– Da li je to odlučujuće, ako putujem s vama? – ponovila je žena svoje pitanje.

– Moglo bi biti!

– Kada vam to toliko znači, putovaću s vama!

– Da.

– Šta: da? – upita koketno i nagnu se unapred. Imala je prekrasne zube.

– Da li to znači da prihvatate posao ili da to uslovljavate mojim polaskom sa vama?

On je ozbiljno pogleda i upita – Kada treba da se krene?

Ona slegnu ramenima.

– To zavisi.

Sada se Džordžijanac zamisli. Odlučio je u mislima daleko u svoju prošlost i da mu jedna ovakva avantura baš nedostaje u „kolekciji besmisla” njegovog života...

Ona ustade.

– Ako hoćete da prihvatite posao, potražite me u mojoj kancelariji.

Konobar priđe stolu.

– Da platim! – reče Dok.

– Vi ste gost kuće! – umeša se Lois.

Pogledao ju je s nerazumevanjem.

– Da, ovaj hotel pripada meni – objasnila je. – Ček možete podići ujutru u kancelariji, ukoliko vam odgovara. Popi će vas upoznati sa svim detaljima.

Ona se naglo okrenu i izađe iz sale. Dok je isprati pogledom i zavalj se u stolicu. Nebesa, pomisli, koliko dugo nije video ovakvu ženu!

– Želite li još nešto, mister Holidej?

– upita konobar. – Kao što ste čuli, ovde je za vas sve besplatno!

Kockar iz Džordžije ga pogleda.

– Njoj pripada hotel?

– Pa naravno!

– Posедуje li ona i ranč? I stoku?

– Ranč i stoku? – naceri se konobar veselo. – Ni govora! Samo gomilu mačaka, koji nama svima i njenom mužu idu na živce.

Dok otvori usta i zatvori ih ponovo.

– Ona je udata?

– A šta ste vi mislili, mister Holidej? Jedna takva lepotica ne može dugo da se vrzma slobodna. Udala se pre

nekoliko sedmica – on se nagnu i nastavi tiše – On je dosta mlađi od nje. Znaete kako je, „mladi petao”... Ali, molim vas, pravite se da vam ništa nisam rekao!

Dok pomisli na bledog dečaka koji ga je po dolasku gnjavio u holu.

– Popijev brat je njen muž?

– Da. Rudi van Jakobsen. Holandski plemić! Evropljanin!

Džordžijanac zazvižda.

– Koliko onda ona ima godina? – upita zvonkim glasom.

– Najviše trideset! – bio je odgovor.

– Ali to tačno niko ne zna. Možda ni ona sama. Znaete već kakve su žene... Hoćete li bocu brendija? Imamo izvrstan brendi, kao i ostala pića...

Dok kimnu glavom. Konobar se odgega do šanka i vrati sa bocom odličnog konjaka i dve čaše. Poslednji gosti su već izašli.

– Morate znati – rekao je konobar posle druge čaše – jedna žena kao što je Lois, ne može se zamisliti bez muža i bar tri prijatelja istovremeno oko sebe, ako mene pitate.

Pili su i naklapali dok nisu ispraznili bocu. Holidej je stalno mislio na Lois. Ta žena mora da je pošasavila! Nikada ne bi ni pomislio da onaj Rudi može da joj bude muž po meri!

– Da li ste čuli nekad nešto o Vejnu Mejsonu? – prenuo ga je iz misli glas konobara. – Ona je ranije bila za njega udata. Ali s njim nije mogla kao što sada može sa Rudijem. Mislite li da bi čovek kao što je Vejn Mejson

dozvolio da kraj njega postoje još trojica s kojima njegova žena spava?

– Vejn Mejson? „Kralj kradljivaca goveda”? – začudi se Džordžijanac.

Konobar se počeo ceriti.

– Kralj? To je dobar naziv! Tako tog vođu bandita još niko nije nazvao. Ali Lois mu i u tome konkuriše! Da bi istakla svoju važnost, nazvala je sebe „Baronesom”.

Dok razvuče lice u grimasu.

– A baron? Da nije možda taj Rudi prezimenom van Jakobsen neki baron?

– Ja to ne znam sigurno. Samo sam jednom čuo kako ga ona oslovljava sa „Matrus”, Matrus van Jakobsen. Svaki put kada se s njim raspravlja, naziva ga po njegovoj tituli.

– Matrus... da li je to neka krupna zverka u holandskoj mornarici?

– To jednostavno znači „mornar” na holandskom jeziku – objasni mu Džordžijanac.

– Znači on je jedan sasvim običan mornar! – uzviknu konobar i ustade. Ljuljao se. Zenice su mu se raširile, a oči postale staklaste. – Jedan običan mornar, taj „Matrus”. A ja sam bio potpuno ubeđen da dolazi najmanje iz kraljevske kuće!

On stavi Holideju ruku na rame.

– A sad mi je pića do guše!

Polako se okrenu i odvuče u kuhinju. Onda se vrati i počeo da zapinje o stolove i stolice.

Dok se nasmeha, popi ostatak iz boce i pope se gore u svoju sobu.

* * *

U njegovoj sobi gorelo je svetlo i Lois, o kojoj je taman prestao da razmišlja, ležala je u njegovom krevetu. Bila je pokrivena. Ali po stvarima koje su ležale pored kreveta, zaključio je da je u „Evinom kostimu”.

Njegov umor kao da je odjednom iščeznuo. Džordžijanac se osmehnu, zatvori za sobom vrata i reče – Vrlo lep prizor!

Posmatrala ga je nesigurno, ali uz osmejak. Nije bila sasvim načisto da li će on prihvatiti ovakvu, sasvim otvorenu ponudu.

On priđe krevetu i svuče se. Ona se polako odmaknu i osmeh joj se sasvim razli preko lica, kad u njegovim očima ugleda njoj dobro poznate iskrice.

Svetiljka je stajala na noćnom stočiću. Ona uvuče fitilj dotle dok se svetlo nije ugasilo.

– Dugo sam te čekala, dragi! – prošapta, dok ju je kockar primao u naručje. Onda ga poljubi.

– A tvoj muž? Šta ćemo raditi s malim „Matrusom”? Možda ima kalauz i svakog trenutka može upasti ovamo.

– Ne razbijaj glavu zbog Rudija!

Ona ga snažno privuče i ubedi ga da zaista ne treba da se brine. Znala je šta hoće i kako to sebi da priušti.

Kada su se opružili mirno jedno kraj drugog, bio je napolju već skoro dan. Dok zapali dve „virdžinija” cigarete i jednu stavi njoj među usne. Onda

ona odjednom položi Doku na grudi komadić papira.

Bio je to ček na sto hiljada!

Holidej ga pročita, nasmeši se i stavi ga na noćni stočić.

– Možeš ga unovčiti, ovde, u gradu, u „Sedona” banci – objasnila mu je. Onda se ponovo priljubi uz njega, dunu mu dim u lice i poljubi ga u grudi.

– Bila si udata za Vejna Mejsona?

Ona se trgnu.

– Ko ti je to rekao?

– Niko ne može sigurnije provesti tvojih deset hiljada goveda, nego on. Mejson je, najzad, taj koji za svako krdo predstavlja najveću opasnost. Zavrbovala si jednog predvodnika. Popi će se brinuti o tvojoj sigurnosti. Kakav zadatak ostaje meni? Treba li da ubijem Vejna Mejsona, ili šta?

Ona ga pogleda, ali oćuta.

– Goveda nisu tvoj posao, devojko – nastavio je Holidej. – Ti to krdo samo prebacuješ na sever. Zato hoćeš da skloniš s puta Vejna Mejsona. I da ga se trajno rešiš.

– I ako je tako?

– Hoću da znam kako stvari zaista stoje! Za sto hiljada dolara moram nešto uraditi, pa bih hteo da znam kakve usluge od mene očekuješ.

Ona se osloni o laktove.

– Da! Ti bi trebalo da ga ubiješ. Mislim da je sto hiljada sasvim odgovarajuća cena. Ja sam i odabrala Popija zato što mi Vejn nije dao mira. Trebalo bi da pripazi na njega.

– Znači to očekuješ od mene?

– Jasno. Ako iko može da izađe na kraj sa Mejsonom, to si ti, Holidej! Onda, šta si odlučio? Hoćeš li unovčiti ček ili ga sačuvati?

– Unovčiću ga!

Ona uze Doku cigaretu iz ruke, zgnječi je u pepeljari i poče ponovo da ga miluje.

Džordžijanac je dotle malo predahnuo i sada je rešio da tu „vrelu ženu” definitivno smiri.

I smirio je. Ispružila se, teško dišući, ali se i zadovoljno osmehujući.

Potrajalo je dugo dok je ustala i obukla se.

– Ti si zaista jedan neverovatan muškarac – procedila je Lois van Jakobsen umorno.

– Još neko pitanje? – osmehnu se Džordžijanac.

– I jako si radoznao – odvratila je zadihano.

– Zašto želiš Mejsonovu smrt?

– Zar nije to zaslužio? On je ubica i pljačkaš.

– Ali ne i za tebe!

Ona ga pogleda. Mržnja blesnu u njenim smeđim očima.

– Zašto hoćeš to da znaš?

Okrenu se, priđe ogledalu i poče da se češlja.

– Pojahaću napred – namerno skrenu razgovor na drugu temu – i izdaću naređenja predvodniku. Reći ću mu da odmah podigne krdo na noge. Sačekaj me ovde, u hotelu. Mi ne moramo baš da žurimo, dragi. Možemo

da stignemo transport i za nekoliko dana.

– Gde misliš da ćemo se susresti sa Vejnomo Mejsonom?

– Daleko na severu! Verovatno u preriji.

– Čuo sam da se on negde ovde muva – primeti Dok.

– Ne verujem! – odvrati žena i pođe ka vratima. – Do skorog viđenja, Holidej!

Vrata se za njom tiho zatvoriše.

Džordžijanac uze ček u ruku. Sto hiljada dolara za jednog čoveka za čijim je petama on bio i bez nje. On kvrcnu ček veselo i stavi ga u novčanik. Kada se već spremio da krene dole na doručak, začu se kucanje na vratima i uđe Rudi van Jakobsen.

Dok ga dobro osmotri i zaključa da ovaj baš i nije toliko mlad.

– Helo, „Matrus” van Jakobsenu! – pozdravi ga.

– Sve je u redu, Holidej – osmehnu se van Jakobsen. – Juče nisam mogao znati da ste to vi!

Njegov osmejak je bio hladan i usiljen, a ono što je govorio, zvučalo je kao da govori naučen tekst, bez trunke emocije. To je Dok odmah osetio.

– Zaboravimo sve, Rudi! – odvrati.

Rudi van Jakobsen kimnu glavom. On uđe u sobu i sede na stolicu.

– „Baronesa” vas je angažovala da sredite Vejna Mejsona?

– Ne morate to da pitate, van Jakobsen. Vi to dobro znate...

– Niko ne može savladati Vejna Mejsona.

– Mislim da ćemo to još videti – odvrati Džordžijanac. – Baš sam krenuo na doručak. Hoćete li sa mnom?

– Još samo trenutak!

– Da?

Van Jakobsen se osvrnu po sobi.

– Ona je ovu noć provela ovde?

– Ja do smrti neću shvatiti zašto neko pita ono što već zna. Da, Lois je noćas bila sa mnom. Ali niti sam je ja ovamo dovukao i zatvorio, niti sam joj radio ono što ona nije htela.

– To znam! – osmehnu se van Jakobsen sarkastično. Dok slegnu ramenima i stavi svoj kalifornija šešir na glavu.

– Lois je odjahala da pripremi krdo za putovanje. Idete li sa nama na sever? – upita Rudija.

– Još nisam odlučio!

– To ne mogu da razumem! – odvrati kockar i krenu ka vratima. – Nećete ići da doručkujete?

Van Jakobsen ustade i pride mu. Bio je za čitavu glavu niži od njega i imao je stas nekog đaćića. Vrat mu je ipak bio deblji od palca! Džordžijanac nije zaboravio kako ga je pri dolasku u hotel jednom rukom bacio čitav metar kroz vazduh. I pored toga, čovek mu se sada učini opasnim. Ko je uopšte taj tip? Kako je uspeo da se oženi tako rasnom ženom kao što je Lois? Zar je ona zaista njegova žena?

– Sa vama neću doručkovati, Holidej – odvrati Rudi van Jakobsen kre-

štavim glasom. – Nas dvojica nikada nećemo sedeti zajedno i doručkovati! Đavoli vas pojeli! Došao sam samo da vam kažem da sam vaš neprijatelj, Holidej! I to smrtni neprijatelj! Shvatite to ozbiljno!

Dok se osmehnu. Ali onda se u njemu probudi gnev i on htjede čovečuljka da zgrabi i baci kroz zatvoren prozor. Ali Rudi van Jakobsen je već izašao.

Džordžijanac samo tiho opsova.

Posle izvesnog vremena, on izađe iz sobe. U holu je stajao Popi. On se široko isceri kad ugleda kockara kako silazi stepenicama i pođe mu u susret. On uhvati Doka za mišicu.

– Ja sam vas juče potcenio – reče.

– Brzina i veština su vaša snaga, Holidej! A ja sa tim nisam računao... Sada to imam na umu. I više me ne biste iznenadili. Ali to ionako nije važno, niti će se opet dogoditi. Mi radimo za istog „gazdu”. Dakle, ruku ovamo!

– Gde je sada tvoj brat? – prekinu ga Džordžijanac. Popi van Jakobsen namignu.

– Odjahao je za Loisom. Ne treba više da se brinete o tom žgolji. Jeste li danas već nešto jeli? Ja, dok nešto ne stavim u sebe, ljut sam i na sebe i na ceo svet.

Dok Holidej pođe za njim u hotelsku salu za ručavanje. Taj momak je bio po njegovom ukusu. Odobrovoljen, sede sa njim za isti sto.

Doručak je bio obilan i sastojao se od barene šunke, jaja, slanine i hleba.

A nakon toga, topla i jaka kafa. Popi van Jakobsen je pojeo brdo hrane.

– Vi baš niste naročito jaki na jelu – primeti on kad je Dok završio.

Džordžijanac se samo nasmeši. On je baš dosta jeo, ali je očigledno Popijeva predstava o pojmu „najesti se” bila nešto drukčija.

Popi van Jakobsen smota još jedan komad barene šunke i strpa ga u usta. Onda pogleda u Doka.

– Da vam se nije zgrčio želudac od pomisli da treba da smaknete Vejna Mejsona? To vam je „baronesa” noćas ponudila. Ili možda nije?

– Jeste, ali nije mi se od toga želudac zgrčio – odvrati Dok. – Nego, imam utisak da vaš brat baš nije oduševljen time.

Sada se Popi nacerio.

– Zar bi trebalo da bude? On i Vejn Mejson su kuvani i pečeni.

Dok ga pogleda iznenađeno.

– Čudite se tome? – nastavi Popi van Jakobsen. – Zar vam o tome „baronesa” nije govorila?

– Nijednom rečju me na to nije upozorila!

– Mogu li da vam dam jedan savet?

– Samo izvolite!

– Uzmite svog lepog šarca i nestajte!

– Zašto?

Popi se značajno nasmeja.

– Jer „baronesa” u stvari ne zna šta zaista hoće. Na kraju, u to sam siguran, jahaće ona rame uz rame sa Vej-

nom Mejsonom... O toj stvari treba da razmislite, Holidej!

– A vaš brat? On će jahati za njima?

– Moj brat! – Popi odmahnu rukom.

– Rudi nije sasvim čitav u glavi! U svakom slučaju nije, dok se vrti oko Lois.

Holidej je sve manje shvatao stvari. Nije uopšte bio u stanju da sve to što je čuo i što je od ranije znao sastavi zajedno. Ali šta to u osnovi menja stvar? On je imao samo jedan cilj! Želeo je da uhvati Vejna Mejsona, tog krvoločnog šakala. Samo zbog toga je pristupio ovoj „gomili ludaka” koje je sreo u Sedoni.

U tom trenutku Popi van Jakobsen je konačno zaključio da je dovoljno doručkovao.

– Sada ću vas odvesti napolje, do krda – reče. – Ako hoćete.

Holidej je pošao za njim!

* * *

Popi van Jakobsen odvede Džordžijanca u štalu hotela. S leve strane u boksu, stajali su sami riđani.

– Izaberite sebi jednog od konja – reče Popi. – Sedla su vam tamo preko.

Neću jahati svog Miga, pomisli Dok i uze prvog konja s reda. Popi je išao za njim. Čebad su stajala u posebnom odeljku. Dok uze jedno i stavi ga riđanu na leđa, a onda ponovo napusti boks i krenu po sedlo. Ali tada više on i Popi van Jakobsen nisu bili sami u štali.

Džordžijanac se iznenada nađe suočen sa četiri revolverske cevi. Ljudi su stajali jedan kraj drugog, rame uz rame i preprečili izlaz kroz vrata.

Dok pređe pogledom jednog po jednog. Nije ih poznavao i u prvom trenutku mu nije bilo jasno šta hoće.

Onda potraži pogledom Popija van Jakobsena, ali je ovaj bio u poslednjem boksu, zabavljen oko konja i još nije primetio pridošlice.

– Dignite ruke, Holidej! – naredi jedan od revolveraša. – Ali visoko, inače pucam!

Džordžijanac poslušao. Sva četvorica su uperili koltove u njegovu glavu.

– Hej! – viknu Popi van Jakobsen otpozadi i zatutnja kroz štalu.

Onda se iza senika, koji se nalazio levo od vrata, pojavio njegov brat. Bio je naoružan „vinčesterkom”, koju je smesta uperio u svog brata.

– Ostani tamo nazad, Popi! Ne mešaj se u ovo! – viknu tankim glasom.

Snažni muškarac stade i nakrivi veliku glavu.

– Šta, do đavola, ovo treba da znači? – zabruna ljutito.

– Drži se po strani, rekao sam! – vrištao je Rudi van Jakobsen. – Ne mešaj se i ne postavlja pitanja!

On priđe Doku i pritisnu mu cev puške u stomak. Njegove dečake oči svetlucale su pod muklo. Naglim pokretom istrgnu Džordžijancu kolt iz futrole, pa mu i cev tog oružja pritisnu uz telo. Pokretom glave pozva ljude koji oboriše Doka na tle i

vezaše ga. Uradili su to tako brzo da Džordžijanac nije uopšte uspeo da se odupre.

– Mogu li sada možda da doznam šta se ovde događa? – procedi Popi van Jakobsen i stupi napred.

– Rekao sam ti da se u to ne mešaš! – siktao je besno njegov brat. – Jaši napolje kod stoke i ako te tamo neko za njega pita, odvrati jednostavno da ga uopšte nisi video. Jasno?

– Hoću nešto da ti objasnim, Rudi! – besneo je Popi. – „Baronesa” će me pitati za njega. Šta treba da joj kažem? Da sam bio ovde s njim u štali i da sam sve ovo mirno posmatrao? Ili da je slažem?

– Da, slaži je!

Popi van Jakobsen se osvrnu ka Doku koji je vezan ležao na podu punom trunja i nije se suzdržao da upita – Šta nameravaš s njim?

– Ti ništa ne znaš! – brecnu se Rudi. – Ti nisi ništa video. I ne treba ništa da znaš – Onda naredi ljudima – Nosite Holideja!

Ovi umotaše Džordžijanca u jedno ćebe, podigoše ga i iznesoše iz štale. Preneli su ga preko dvorišta i položili u jedna kola, koja su odmah krenula.

Holidej je mogao kroz ćebe da vidi sunce. Ali i to mu je bilo dovoljno. Bio je siguran da se kola iz grada upućuju na sever.

Kada je grad ostao za njima, jedan od ljudi popeo se u kola, skinuo ćebe sa Džordžijanca i otčepio mu usta.

– Tako. Sad se nećeš udaviti, amigo!
– isceri se i ponovo se vinu na konja.
– Želimo živog da te isporučimo Vejnu Mejsonu!

Holidej tiho opsova, preklinjući se u sebi. Tako nešto da mu se desi! Rudi van Jakobsen – taj đavo! Bila je to njegova osveta. Zato što ga je bacio kroz hotelski hol i zato što je spavao s njegovom ženom. „Jednim udarcem dve muve!” Ali Džordžijanac to nije zamerao malom „mačku u čizmama”. Na njegovom mestu, on bi ustrelio svakog ko bi mu to učinio.

Putovali su satima. Mnogo kilometara od grada napustili su poštanski put i uputili se tik pred zalazak sunca prema istoku, kroz suvo, brežuljkasto zemljište.

Pri poslednjoj svetlosti dana, kola su se zaustavila. Ljudi priđoše, odvezaše Džordžijanca i skidoše ga s kola.

Pred njim je stajao Vejn Mejson!

Pesnica oslonjenih o kukove, snežno bele kose koja mu je padala na čelo i pogleda upravljenog u pridošlicu, stajao je on u pozi koja nije obećavala ništa dobro. Kraj njega je stajao Rudi van Jakobsen, ta otrovnica od čovečuljka. On se pakosno cerio. Iza njih, u krugu bandita i revolveraša, prepoznao je ljude koji su njega i šerifa bili saterali u klopku.

– „Baronesa” te je unajmila da me smakneš – odseče Mejson. – Je li tako?

Dok obliza usne.

– Pazite! Traži način kako da to porekne! – opominjao je Mejsona Rudi van Jakobsen.

Džordžijanac slegnu ramenima i protrlja zglobove na rukama. Kono-pac je bio dosta čvrsto vezan.

– Lois mi je to predložila. Za sto hiljada dolara! To je bilo primamljivo. Bili smo celu noć zajedno i trebalo je večeras da nastavimo. Moram da istaknem da se sa nekom starom vešticom ne bih toliko petljao. Ali sa tom ženom! Tako nešto je vredelo da se pažljivo zagleda.

Tipovi oko njega se počеше ceriti sa razumevanjem. Stvar ih je očigledno zabavljala.

– Pseto laže! – vrisnu Rudi i podigavši pesnicu, u slepom gnevu nasrnu na Džordžijanca.

Dok Holidej ga zaustavi kratkim udarcem levice, tako da se ovaj zanesse unazad, pade u travu i ostade da leži zatvorenih očiju.

– Holidej! – grmnu Vejn Mejson divlje. U krugu oko njega sada se podigoše puške i revolveri. Niko se više nije cerio. Džordžijanac pogleda vođu bandita.

– Ti me ne možeš optužiti da sam se s tom damom dogovorio da te smaknem. Ja nisam dao nikakav pristanak.

– Ali hteo si da pristaneš! – viknu Mejson. Dok se isceri i zavrte glavom.

– To zaista ne bih mogao da kažem. Nisam imao vremena da na to mislim.

Samo su mi „gluposti” padale na pamet!

– Zaveži! – grmnu Vejn Mejson. Banditi se opet počеше ceriti.

Rudi van Jakobsen došao je sebi. Dva Mejsonova čoveka ga podupreše i osoviše na noge. Treći zgrabi njegov šešir i nabi mu ga na glavu. Rudijeve oči su kolutale. Još se nije sasvim vratio svesti. U prvi mah kao da nije mogao da se seti zašto je tu. Onda mu sinu, pa htjede da jurne na Doka, ali su ga ljudi, koji su ga podigli, čvrsto držali.

Vejn Mejson mu pride i uperi mu prst u grudi.

– Ja mislim da on nije prihvatio „baronesin” predlog – reče. – Ti si to izmislio.

– Laže! – prosikta Rudi. – On je prihvatio predlog i čak je za to i plaćen! – On pregleda džepove na svojoj jakni i iz džepa na grudima izvadi ček i pruži ga Vejnu Mejsonu. – Pogledaj ovo, Vejne!

Dok je bio preneražen. On uopšte nije primetio da su mu u štali pretresli džepove.

– Sto hiljada dolara! – zapanji se Vejn Mejson i zagleda se u Džordžijanca pa nastavi da čita – Mister Holidej. Za isplatu preko banke u Sedonu... A nisi se odlučio, kažeš? Udvaranje ti je bilo važnije! Ko će da ti veruje, pseto jedno lažljivo? I takvom kopiletu smo mi bili skinuli lisice! Ili hoćeš da kažeš da to nije tvoj ček?

On poturi Džordžijancu papir pred lice.

– „Baronesa” mi ga je takođe poturala pod nos – tvrdio je Dok.

– Laže pseto, Vejne! – urlao je Rudi van Jakobsen, raspamećen od besa.

– Ja sam mu lično uzeo ček iz džepa.

– Da, to je tačno, mister Mejson – potvrdi jedan od četvorice koji su u štali hotela izvršili na njega prepad.

Vođa bandita presavi pažljivo ček i stavi ga u džep.

– Zar ćeš to tako ostaviti, Vejne? – procedi Rudi. – Dogovor između nje i njega je potpuno dokazan. Žena kao što je Lois, može da obrlati takvo kopile za jednu noć. Ubij ga! Ne, čekaj, ja ću to učiniti!

On povuče kolt, ali mu jedan od ljudi, koji su ga još uvek držali, skloni oružje.

– Zahvaljujem ti, Rudi! – reče Vejn Mejson i ponovo se okrenu Holideju – Loše si računao, mister! Odjednom su se preokrenule uloge! Ti ćeš umreti, a ja ću naplatiti ček. Cenim da će ta prokleta ženska „promeniti boju” kad shvati da sam ja uzeo novac.

– Toliko bespomoćna Lois neće biti – odvrati Džordžijanac. – Siguran sam da će joj, kada vidi da me nema, prvo sinuti da poništi ček.

Na tu primedbu vođa bandita nije obraćao pažnju. On mahnu jednom od svojih momaka – Judžine, ovo kopile traže u Del Norte sitiju! Uzmi nekoliko ljudi i odvedite ga tamo.

Judžin kimnu glavom i cereći se pozva nekolicinu drugara.

– Hajde, vezujte ga! – naredi im. Strpaćemo ga u kola i krenućemo odmah.

Prozvani ljudi priđoše Džordžijancu, koji nije mogao u ovom trenutku ništa više da učini do da se prepusti sudbini. Suviše ih je bilo i suviše brzo su ga skleptali.

Rudi van Jakobsen se probi kroz gomilu i stade pred Džordžijanca.

– No, vidiš li – prosikta pakosno – koliko si zgodan, ti, osvajaču tuđih žena! – Onda pljunu Doka u lice.

– Oni iz Del Norte će te raskomadati.

– Umiri se, Rudi! – reče Vejn Mejson i skloni sedu kosu sa čela. – Već će mu oni izvaditi dušu.

Judžin mahnu svojim ljudima. Oni podigoše kockara iz Džordžije i stavili ga ponovo u kola.

– Sad ćeš najzad biti isporučen! – dobaci mu jedan od momaka.

– Ne budi tako siguran – zareža Džordžijanac. Uskoro posle toga, kola se pomakoše i počеше da se kotrljaju u susret noći koja je dolazila.

* * *

Kad je jutro zasivelo, Rudi van Jakobsen vratio se u Sedonu. Kad je ušao u hotelski hol, Popi je upravo sišao stepeništem. Braća su stajala okrenuta jedan prema drugom.

– Celu noć je galamila – reče Popi. – Svi gosti su se razbežali. Ostala je samo stara, nagluva Engleskinja.

– Zar joj „njen Holidej” toliko mnogo nedostaje? – upita Rudi zajedljivo.

– Ti ne znaš uopšte šta si uradio – zagrme Popi. – Deset hiljada goveda su na putu, a krdo je praktično bez vođe.

– I ja znam put kojim krdo treba da ide na sever – odvrati Rudi. – Je li proklinjala Holideja?

– Možeš zamisliti! – reče Popi. – Ali šta ćeš joj reći: gde si ti bio?

– Ostavi se toga. To je moja briga! – odseče Rudi i pogleda ka stepeništu.

– Je li ona u svojoj sobi?

– Da, ali sad će verovatno hteti da spava.

– Sigurno je opet napravila ceo karambol! – cerio se Rudi.

– Nego šta! – progundala Popi. – Čarli, jadničak, izleteo je iz njene sobe i srušio se bez svesti, jer je dobio veliku meksikansku vaz u glavu. Morali smo ga nositi kod doktora na „krpljenje”.

– Onda će Čarli ipak preživeti?

– Može biti! – složi se Popi. – Ali hoćemo li mi preživeti? Krdo se nalazi na putu. Lois neće promeniti odluku. Čim se bude probudila, pojahaćemo za krdom. U preriji će nas dočekati Vejn Mejson sa svojim banditima. Predvodnik krda ima najviše pedeset ljudi. A Mejson ima sa sobom preko dvesta – sve od „lošeg oca i od još gore majke”. Jesi li o tome razmislio? Ovaj cirkus sa Holidejom stajaće nas glave!

– Jesi li tako siguran u to?

– Jesam. „I silazim s voza“. Meni je pun nos svega.

– Ostaćeš gde si! – prosikta Rudi divlje. – Mi smo skoro pred ciljem.

Popi ga besno pogleda.

– To baš ne i vidim. Ti si je oženio. Dobro! Ali ona ipak nije tvoja žena i pred njenim ljudima neće poslušati nijedno tvoje naređenje.

– To će se izmeniti! – odvrati Rudi oštro. – Ja sam lično učinio Vejnu Mejsonu veliku uslugu. Zato ću ja krdo provesti kroz njegovo područje mirno.

Popi se zablenu u brata.

– Ti si zaista Holideja izručio tom banditu, je li?

– Da!

Popi se smeškao s nevericom.

– I zbog toga će nas on pustiti da pređemo sa stokom?

– Pa jasno!

– Mislim da ću poludeti!

Rudi munu brata u snažne grudi.

– No, vidiš li koliko daleko ja uvek mislim? Stoka gore, u Kolorado Siti-ju, vredi najmanje pola miliona. Možda ja nisam u pravom smislu Loisin muž i to je u redu jer, ako bi Lois umrla, ja bih sigurno bio njen naslednik. Mrtva, ne može da bude neverna svom nasledniku. Sa tih pola miliona mi ćemo dići sidro, Popi! Je li ti još uvek pun nos?

– Naš otac je dobro slutio da se ti nećeš ustezati ni pred čim da bi se domogao onoga što želiš!

Rudi ga odgurnu u stranu.

– Idem sada k njoj. Ti ostani tu i budi miran!

– Ostavi se toga! – upozori ga Popi. Rudi ga sumnjičavo pogleda.

– Zašto? Zar je neko kod nje?

– Predvodnik transporta! Došao je da je uveri da će sa svojim ljudima za nju ići u pakao!

Rudi je ključao od mržnje i besa.

– To je ipak naša stoka koju će predvodnik odvesti u Kolorado Siti. Zašto se ljutiš? – upita Popi.

On položi Rudiju ruku na mršavo rame. Rudi mu besno smaknu ruku.

– Ne možeš se ponašati nepromišljeno – podrugnu mu se brat. – Ako si je oženio samo zato da se dokopaš pola miliona, onda moraš da misliš samo na novac.

– Gubi se! – prosikta Rudi.

Popi ga još jednom lupnu po rame-
nu i izađe iz hotela. Njegov brat je, međutim, ušao u recepciju i spustio se na jednu stolicu. Sunce je izašlo i grad se probudio. Nastala je živost. Rudi van Jakobsen se još nije oporavio od udarca, a Terens Hjuīt se pojavio na vrhu stepeništa i siđe u hol.

Mali Holandānin skoči i spusti šaku na dršku kolta. Ali taj opasni bandit ga i ne pogleda. Glave okrenute na drugu stranu, prošao je kroz hol i izašao na ulicu.

Rudi opsova.

– Ti pasji sinovi! Sve ću ih ja srediti kao što sam sredio Holideja. Ja ću biti taj koji će se na kraju smeјati. Svima!

On se okrenu ka stepenicama i pope se gore.

Lois je već ustala iz svog „vrućeg” kreveta. Ogrnuta samo svojom laganim jutarnjom haljinom, sedela je pred ogledalom i češljala se. Kad je videla da je ušao Rudi, bacila je prema njemu češalj i četku, ali ga nije pogodila.

– Odakle dolaziš? – povika besno, ustade, zgrabi kutiju sa puderom i baci mu u lice.

U nekoliko hitrih koraka našao se kraj nje i gurnuo je na krevet.

– Ja sam zbog tebe tražio Holideja, ti, nezahvalna ženo! – viknu. – Celu noć sam lutao okolo da uhvatim tog prevaranta i izdajicu.

Lois ga je gledala.

– Pa jesi li ga našao?

– Jesam. I mi smo tu nezahvalnu svinju likvidirali. Hoćeš li možda još jednom da ga vidiš?

– Ne!

Rudi sede kraj nje na krevet.

– Tog pokvarenog tipa možeš mirno da zaboraviš.

– Ali mi sada nemamo pravog vođu za transport.

Rudi van Jakobsen se hladno smeškao.

– Sada ću ja preuzeti taj posao. Ja poznajem one krajeve na severu isto tako dobro. A sa Vejn Mejsonom ću takođe završiti.

– Ti?

Rudi van Jakobsen se isprsi.

– Da, ja! Slobodno sve prepusti meni.

– Hoćeš li ti ubiti Vejna?

– Ako ti to tražiš...

Ona ga ponovo pogleda. On se pakosno osmehnu.

– Ili ćeš možda taj posao poveriti Terensu Hjuitu?

– Holidej je imao jedan moj ček! – primeti ona uznemireno.

Rudi van Jakobsen slegnu ramenima.

– Onda mora da ga je progutao pre nego što smo ga opalili preko ušiju. Ja ga u svakom slučaju nisam našao u njegovim džepovima.

– Poništiću ček!

– Zašto? – promrmlja Rudi. – Dok je mrtav. Neće ga više moći unovčiti.

On se nagnu nad nju i uhvati je za ruke.

– Volim te, Lois! – promuca. – Ali ne samo to! Mi smo u braku. Spavaj sa mnom!

– Već je dan, Rudi...

– To ne igra nikakvu ulogu!

– Moramo da jašemo za krdom – odvratila je i oslobodila se njegovih ruku.

On se trgnu.

– Ti, prokleta zmijo! Ti si se udala za mene samo zato da se oslobodiš Vejna Mejsona. Misliš li ti da ja to ne znam? Uzela si me za muža samo da mu pokažeš da ti ono što on ima ništa ne znači. Htela si da ga poniziš, ništa više!

– To nije istina! – odvrati ona uplašeno. Pogledao ju je divlje.

– Ti mala, prljava droljo! Još ću ti ja pokazati. Ja ti se gadim, znam. Ali kunem ti se da ćeš mi još doći i to na kolenima. Ali onda te neću prihvatiti, nego ću te šutnuti nazad odakle si došla. U brlog!

On se besno okrenu, izađe iz sobe i zalupi tako vratima za sobom da je odjeknula kao da je prasnula puška.

* * *

Kola stadoše. Judžin dojaha do njih.

– Odlučio sam da ti se skinu veze. Ali te upozoravam! Pucaćemo. Ali želim da izbegnem ono što ne mora da se desi. Daješ li mi reč da nećeš pokušati da odlepršaš?

– Dobro, Judžin – prostenja Dok.

– Imaš moju reč!

Judžin sjaha i mahnu ljudima da skinu Džordžijanaca s kola i skinu mu veze. Dok sede i poče da trlja zglavkove. Konopac se duboko zasekao u njih.

Judžin ga pogleda preko kočijaškog sedišta.

– Ovde ćemo noćas logorovati. Čim svane, krećemo dalje. Sutra uveče bićemo u Del Nortu.

Ti, šakalu, pomislio je Džordžijanac, tamo nikad nećeš stići.

Konopci su bili tako snažno vezani da mu je bol sebao kroz celo telo.

Bili su stalno na gomili. U poslednja dva dana nijedan od njih nije ga ispu-

štao iz vida. Kada se spustio sa kola, okružili su ga i gledali sumnjičavo.

Džordžijanac se spusti kraj velikog zadnjeg točka. Dok je masirao zglavke na nogama, pogledao je bandite koji su stajali oko njega.

– Šta je? – upita podrugljivo. – Gledate moje noge? Članci su mi debeli kao cevi za furunu. Verujete li vi da mogu da vam pobegnem?

Te reči ostaviše utisak na ljude. Bilo je očigledno u kakvom su stanju njegove noge.

Judžin je ustrelio nekoliko zečeva. Ljudi su zapalili vatru i ispekli odra-ne životinje. Dvojica odoše do tovarnih životinja i jahaćih konja. Trebalo je da ih napoje, pa su u kožnim sudovima za vodu nosili dragocenu tečnost i davali životinjama da piju. To je bio veliki napor. Trebalo je napojiti šest konja. Ljudi koji su obavljali taj posao zvali su se Lari i Lejsi. U sebi su grozno psovali. A onda, kada je u mraku slučajno upao u vodu, Lejsi se nije mogao uzdržati od glasnog psovanja. Lari se sagnu i izvuče ga iz vode. Kao pokisla pudlica, pojavio se Lejsi na svetlu. Ostali kraj vatre su se smejali i još zbijali s njim šale. Dok se on skidao i sušio odeću, obavio je Lari ostatak posla sâm. Ali u poslednjoj rundi i on upade u vodu. Mokar do pojasa, pojavio se kraj vatre.

Banditi su se smejali, čak se i Dok osmehnuo. Lari to proprati besnim i pretećim pogledom.

Sledećeg jutra Dok je odmah došao na red. Ponovo je donošenje vode za ljude i za konje iz one rupe u steni bilo Larijev i Lejsijev posao. Oni ski-doše Doku veze, koje su mu preko noći ponovo bile stavljene i dadoše mu u ruke obe mešine.

– Hajde, drži! – reče mu Lari. – Moramo dalje!

– I bačvu u kolima moraš napuniti! – dodao je Lejsi.

Džordžijancu je pripalo da više od dvadeset puta ode do vode i da se vrati s punim mešinama. Voda se skupljala u jednoj rupi u steni, a bila je duboka više od tri metra. Kuda se silazilo na vodu, to Dok po danu još nije video. On spusti mešinu unutra i sačeka da se napuni. Lari i Lejsi stajali su gore, jedan kraj drugog i cerili se.

Sve je morao da radi sâm. Lari se otklatio do vatre, pa se opet vratio. Jedino što su učinili za njega, bilo je da dovuku kola bliže, pa Džordžijanac nije morao toliko daleko da nosi mešine da bi napunio bačvu. Kada je Dok napojio konje, Lejsi ode da ih osedla. Sada je na ivici stene stajao samo Lari i posmatrao Doka. Šetkao je gore tamo–amo. Ostala tri bandita i Judžin sedeli su kraj vatre, čekali na kafu i zabavljali se.

Holidej je do pola napunio bačvu kad je Lejsi završio sa sedlanjem. On veza tegleće konje za kola i pridruži se ostalima kraj vatre.

Džordžijanac se dovuče ponovo do vode, pusti mešinu da padne, a onda se i sâm stropošta u vodu.

Lari je počeo da se kida od sme-ha. – Holideju, ti nespretnjakoviću! Trapavko jedan! – vikao je. – Holidej je pao u vodu! – obavestio je iz sveg glasa one kraj vatre, koji sa takođe prasnuli u takav gromoglasan smeh da ih je i Džordžijanac čuo.

Dok je psovao prskajući po vodi i tražeći mešinu. U međuvremenu je smeh kraj vatre prestao. On izvuče punu mešinu i počeo da se penje. Ali sada su mu čizme bile mokre, pa je bilo jasno da će da klizi. On opsova ponovo, gegajući se u mestu i pokušavajući da održi ravnotežu. Onda se ponovo počeo penjati, boreći se sa klizanjem po kamenitoj ivici.

– Polako! – smejao se Lari. – Ponovo ćeš otići dole.

Dok se pope još malo, ali se zanese i pusti jednu mešinu da padne. Već je uspeo da se dohvati ivice stene. Držao se desnom rukom, a Lari mu prihvati mešinu iz leve. Onda se Dok spusti po drugu. Niko nije gledao u njegovom pravcu.

Lari kleknu.

– Ja ću ti prihvatiti mešinu – reče – a ti se posle popni.

Zatim mu pruži ruku.

Dok, međutim, ispusti mešinu, munjevito ščepa Larija za ruku i povuče ga naniže. Bandit je hteo da krikne, ali ga snažno pogodi Dokova desnica za vrat. Onesvešćen, on klonu u

Džordžijančeve ruke, koji mu hitro uze kolt i gurnu ga još niže. Pljuska-jući, poklopi se voda nad Larijem.

Džordžijanac je strahovito brzo radio. Pope se na ivicu stene, ostade na kolenima i otvori vatru na ljude čiji su pogledi usmerili u tom pravcu. Njegovi meci naterаше bandite u zaklon.

Holidej opasa kaiš sa koltom i skoči na kola.

Tek onda se i s druge strane oglašio revolver. Ali kola su štitila Džordžijanca. On potrča ka konjima, vinu se u sedlo, rastera ostale životinje i jurnu.

Uplašene životinje su se dale u beg. Holidej je mahao i vikao. Onda podbo- de svog konja i ovaj krenu galopom.

Judžin i ostali potrčаше za njim. Dok su ga imali na nišanu, stajali su u šoku sa oružjem u obema rukama. Ali sada je već razdaljina za koltove bila prevelika. Dok se prvi mašio za pušku, Holidej je već jurio konje pred sobom preko prvog brežuljka. A onda se uputi ka zapadu.

Razjurenj konji trčali su u svim pravcima dalje. Posle jednog minuta, ugledao ih je kako iščezavaju u šipražju.

Kola su se kotrljala za njim. Banditi su upregli životinje za vuču. Pucali su iz „vinčesterki”, čim bi im jahač izašao pred oči. Da li su Larija izvadili iz vode i položili na kola, Dok nije mogao znati. On promeni pravac, zađe iza nekih stena i iščeznu gonio- cima iz vida. Kada je kasnije pojahao

jednom uzvišicom, ugledao je bandite kako stoje kraj jednog grebena koji je za kola bio nesavladiv.

Osmehnuo se. Lov je bio završen.

Džordžijanac je poznavao ovaj kraj. Nije mu bilo teško da se orijentiše. Nije bio naročito daleko od Sedone.

***

Deset hiljada goveda putovalo je po žarkom suncu, u oblaku prašine, a njihova rika nije se uopšte stišavala. Za ljude koji su pratili ovo ogromno krdo, bio je to mukotrpan, iscrpljuju- ċi rad u sedlu. I ne za nekoliko dana, čak ni nedelja, nego meseci.

Terens Hjuit, predvodnik krda Lois van Jakobsen, sa svojih pedeset go- niča nije vodio goveda samo prema severu, već i u susret zimi koja ih je gore čekala.

Krdo se vuklo kao neka ogromna zmija, razvučeno na prostoru od pre- ko tri kilometra kroz, škrtom travom obraslu valovitu zemlju. Oblak guste prašine, koji je ostajao za njima ozna- čavao je put kojim su prošli.

Za njima je išla ergela rezervnih konja, koje su pratila četvorica lju- di. Goniči su neprekidno dolazili i menjali oznojene i zadihane životinje svežima. Četvrtog dana, krdo se još više razvuklo i sad se sa čela više nije moglo sagledati začelje.

Lois van Jakobsen, koja je pratila krdo sa svojim mužem, Popijem i još dvojicom revolveraša, odjahala je sa kolima sa hranom napred, jer nije

mogla da podnese smrad, riku i prašinu koju su dizala goveda.

Sem, kuvar, poče u jedanaest pre podne da pripremi jelo za ljudstvo. Imao je tri pomoćnika, ali su bili takvi da im je sve morao staviti u ruke. Posla je bilo preko glave, jer je trebalo nahraniti preko pedeset ljudi, što je značilo napuniti isto toliko praznih stomaka čiji je apetit bio pozamašan.

Prašina se na južnom horizontu već pojavila, ali se krdo još nije videlo.

Lois sjaha. Popi prihvati uzde i pobrinu se za konja.

– Rasedlaj životinje! – doviknu mu Rudi. – Ostaćemo ovde najmanje tri časa.

– Ne! – viknu Lois razljućeno. – Čim osetim smrad goveda, ja jašem dalje. Ja ću ovde samo jesti i sačekati Terensa Hjuita da se s njim dogovorim.

– To će dosta potrajati! – odvrati Rudi van Jakobsen i dade znak Popiju. – Ipak ih rasedlaj.

Celo pre podne su jahali pred kolima sa hranom. Oba unajmljena revolveraša je Terens Hjuit koristio kao goniče, jer jednostavno nije imao dovoljno ljudi.

Lois sede kraj kola na jedno oboreno stablo, dok je Rudi prišao kolima i uzeo bocu viskija. On napuni jedan lončić pa ga pruži Lois, ali ona okrenu glavu. Čovečuljak slegnu ramenima i ispi dva lončića jedan za drugim.

– Odande dolazi jedan jahač! – povika Popi, pa pokaza ka severu. Svi po-

gledaše u tom pravcu. Čak su i kuvar i njegovi pomoćnici izdužili vratove.

Popi priđe Lois i svom bratu.

– Neka me đavo odnese – reče – ako to nije jedan od ljudi Vejna Mejsona!

– Vejn se nalazi više na severu – primeti Lois.

Jahač se u galopu približavao. Zaustavio se daleko od kola.

– U svakom slučaju je neki glasnik! – reče Popi i uputi bratu jedan značajan pogled.

Ali Rudi van Jakobsen je uporno ćutao. On ispi još jedan viski, stavi bocu i lončić u kola, pa se ponovo okrenu ka svom bratu i Lois.

U međuvremenu, jahač se približio. Sišao je sa konja i poslednjih sto metara prešao peške.

Bio je to neki stariji „čtvrtašti čovek”. Bio je neobrijan i nosio je prljave pantalone i čizme.

– Jeste li vi Jakobsenovi? – upita podsmešljivo. Lois ustade.

– Da, mi smo Jakobsenovi. A ko ste vi?

Čovek pruži desnu ruku preko roga sedla, uze pribor za pušenje iz džepa i zavi cigaretu.

– Ko sam ja, nije važno – objasni, smeškajući se. – Važnije je ko me šalje. Reći ću vam samo jedno ime: Vejn Mejson!

Lois se ukoči. Rudi van Jakobsen obliza usne. Popi besno pogleda priđošlicu i ošinu brata ponovo jednim ispitivačkim pogledom.

– Šta želite, mister? – procedi Lois.

Bandit povuče šibicom preko sedla i zapali cigaretu. – Koliko goveda gonite sa sobom? Ja to moram đavolski tačno da znam.

– Zašto? – upita Rudi van Jakobsen drhtavim glasom i energično povuče Lois u stranu.

– Ne kostreši se, „gljivice”! – nasmeja se bandit. – Mi uzimamo porez. Trava odavde do reke pripada Vejnu Mejsonu. Ako vaša goveda hoće da jedu, morate to platiti. I to pet dolara po paru rogova. Dakle, koliko goveda stiže?

– Trava pripada Vejnu Mejsonu? – huknu Rudi besno. – Kako ju je stekao?

– Vrlo jednostavno, „gljivice”! – odvrati pljačkaš. – Vejn Mejson ju je svojim rukama oteo. I zbog toga morate platiti. U gotovom ili u stoci.

Rudi van Jakobsen je razgnevljeno zurio u njega. Onda iznenada izvuče kolt i ustreliti bandita, koji je stajao oslonjen o svog konja i to uopšte nije očekivao.

Kugla ga je pogodila u glavu i sravnila sa zemljom.

– Eto tako! – vikao je Rudi. – To je upozorenje kako mi, Jakobsenovi, plaćamo.

Lois i Popi su zurili u pogođenog.

– Rudi! Jesi li pošasavio? – proste nja njegov brat.

Lois je ostala nema.

Čovečuljak koraknu po travi napred i nagnu se nad banditom.

– Mrtav! – reče i vrati oružje u futrolu, zabaci šešir na potiljak i potera konja bez jahača nazad ka severu.

– Moramo da javimo Terensu Hjuitu – reče, vrativši se ka Lois i bratu. Moraće krdo sasvim da zbije da možemo lakše da se branimo.

Lois je i dalje bezizražajno zurila.

Rudi van Jakobsen se samozadovoljno osmehnu.

– Još ne možeš sebi da predstaviš to da te Vejn Mejson neće ošišati. Treba da to uzmeš za ozbiljno.

Lois se zagrcnu.

– Ja nisam računala s tim da će se on već ovde pojaviti.

– Ovde ili na nekom drugom mestu? Kakvu to ulogu igra? Ovo je mesto za borbu jednako tako dobro i jednako tako loše kao i svako drugo.

– Nisi smeo da ubiješ tog čoveka! – prasnu Popi.

Rudi odmeri brata.

– Nazvao me je „gljivicom”, a to mu je bila greška.

– Sad ćeš navući na glavu Mejsona. Doći će pravo ovamo – besneo je Popi. – Baš me zanima šta će Terens Hjuīt da kaže.

Rudi ošinu Lois ledenim pogledom.

– Nadam se da će sa svojim ljudima kao lud navaliti na Vejna Mejsona i njegovu bandu. Na to sam i računao.

I ne pogledavši ih, ostavi ono dvoje i priđe kolima.

– Hajde, Sem! Pošalji jednog od mladića ka krdu. Terens Hjuīt treba odmah da dođe! Nešto se dogodilo!

Treba da izda naređenje da se krdo zbije!

– Ja ću jahati! – poviče Lois.

Popi joj odmah osedla konja.

Dok je žena odlazila u galopu, Rudi pride bratu.

– Podsetiće Hjuita na poslednju noć u hotelu – reče ironično – pa će on hrabro sa svojim ljudima navaliti na bandite.

– Ti si izručio Dok Holideja Vejnu Mejsonu! – huktao je Popi. – Zar ti taj bandit nije dao nikakve garancije kao protivuslugu, proklet da si još jednom!

– Dao je! – zareža Rudi. – Ali izgleda da neće da ih se drži.

Popi ponovo pogleda mrtvog pljačkaša.

– Možda se ovaj tip ovde pojavio na svoju ruku?

Rudi se prezrivo isceri.

– Gluposti! Rekao sam ti šta je. Vejn Mejson hoće da vidi kako će Lois da „tresne” sa visine na koju se popela. Ništa više.

– A stoka? I nju ćemo izgubiti. Pola miliona dolara kliznuće nam iz šaka.

– Ne verujem da će Mejsona naša stoka još zanimati, kada vidi Lois nosa zabodenog u zemlju.

Popiju se suziše oči.

– Hm!

– Protiv Lois ja ne mislim da pre-naglim – nastavio je Rudi. – Zato se smiri! Pre nego što išta preduzmem, moram da doznam koliko je ta životinja Terens Hjuitt zagrejana. To je bit-

no. Ipak, ja sam u to već sada dosta siguran. Hjuitt ima samo pedeset ljudi i on zna da će se Mejson pojaviti sa najmanje dvesta. Koliko će se dugo njegova šaka jada uspeti da odupire napadu?

– Ti veruješ da se on neće boriti?

Rudi se nasmeja.

– Protiv četiri puta više ljudi? On je sve vreme pretpostavljao da će Lois Mejsona izbaciti iz čizama. Naravno da je u njenom krevetu izigravao strašnog badžu. Ali sada? Sada, kada je Vejn Mejson zakucao na vrata? Šta je ostalo od njegove odvažnosti? To ćemo uskoro čuti.

– Odjaši do Vejna Mejsona i razgovaraj s njim, ili ćemo izgubiti stoku! – kipeo je Popi.

Njegov brat zavrte glavom.

– Sada još neću! Prvo treba nekoliko ljudi da naleti glavom na Mejsona. Na primer, Terens Hjuitt. Dok on diše, njegovi ljudi me neće slušati.

– Vraća se Lois – prekinu ga Popi.

– Sa Hjuitom. Rudi van Jakobsen se okrenu.

– Baš sam radoznao – progundā – da li je ona noćas u hotelu sklopila s njim savez ili ne.

– Ne stavljaš veliki ulog! – podrugnu mu se brat. Žena i muškarac jahali su tik jedno uz drugo. Ona se zaustavi kraj braće. Terens Hjuitt ode do mrtvaca, pogleda ga na trenutak pa se vrati.

– Zašto si ga smakao, Rudi? – upita ljutito i skoči pred njega iz sedla.

– Zašto si to uradio? Sada si nam ostavio samo jednu mogućnost: da se dohvatimo sa Vejnom Mejsonom.

– Dohvatimo? – upita podrugljivo čovečuljak. – Da nisam ja nagluv na oba uha? Zar ti nisi Lois obećao da ćeš ubiti Vejna Mejsona? Sada ti se pruža prilika.

– Jesi li pošasavio? – prasnu Hjuitt. – Vejn Mejson neće doći sâm. On vodi najmanje dvesta ljudi sa sobom.

– Tih dvesta ljudi treba prvo da vidimo – odvrati Rudi ledeno. – Ja mislim da je ta brojka preterana.

Terens Hjuitt bio je visok čovek, star tridesetak godina. Poticao je iz južne Arizone, ali je najveći deo života proveo u Meksiku. To se na njemu videlo. Nosio je brkove koji su njegovom licu davali stran izgled. Na čizmama su mu zveckale velike meksikanske mamuze. Nosio je takođe i sombrero, a sedlo na njegovom punokrvnom meksikanskom konju je bilo najbolji ručni rad iz Puebla.

I dalje je gledao Rudija besno.

– Dobro. Ja ću smaknuti Vejna Mejsona. To sam obećao. Ali onda ću ga ja potražiti i niko drugi. Razumeš li to? Ja! Ne ti! Naravno, ti se možeš predomisliti i poći sâm na Vejna Mejsona.

– Ovaj tip je Rudija nazvao „gljivicom”! – priskočio je Popi bratu u pomoć. – To ga je jako uzrujalo.

– Onda učinite da mrtvac nestane pod zemljom! – prosikta Hjuitt. – Gde je njegov konj?

– Naći ćemo ga! – odvrati Popi žustro.

– Ne! – ciknu Rudi van Jakobsen.

– Ja sam konja pojurio na sever da bi Vejn Mejson znao kako je njegov potčinjeni ovde prošao.

– Tako? – procedi predvodnik goniča. – Onda ti i izigravaj heroja! – On se okrenu, povuče konja za uzde i udalji se. Iza kola uzjaha i odgalopira ka krdu, koje se upravo počelo ocrtavati kroz tamnosmeđi veo prašine.

Holandanin je, cereći se, posmatrao svoju ženu.

– No, Lois, da li ti se noć sa ovim čovekom u Sedoni isplatila?

– Ti si to namerno udesio da uzrujaš Terensa Hjuitta – siktala je Lois.

– Dabome! – i dalje se cerio Rudi. – Kao što sam hteo da razjarim i Vejna.

– Terens Hjuitt će se boriti. Zajedno sa svojim ljudima! – viknu Lois prkosno.

Rudi se glasno nasmeja.

– Možda, ako budeš spavala sa svakim od njih ponaosob. Ali toliko moj brat i ja nećemo čekati. Dođi, Popi! Sada ćemo mi da radimo za „baronicu”! Ali ne u njenoj spavaćoj sobi, nego tamo napolju, gde barut smrdi i olovo leti.

Priđe svom konju i osedla ga. Popi je sledio njegov primer. Dok još Lois nije uspela da izgovori nijednu reč, uzjahaše i krenuše. Ka severu!

– Šta imaš to na umu? – upita Popi kada ih više nisu mogli iz logora čuti.

– Hoćeš da jašeš do Vejna Mejsona? Pravo u njegove čeljusti?

– Ja nemam od Vejna Mejsona ništa da krijem! – Popi ga je belo gledao.

– Ali ti si smaknuo njegovog čoveka!

Rudijevo dečaćko lice postade zagonetno.

– Ti nisi sasvim pri sebi – reče bratu.

– Tog tipa je smakao Terens Hjuīt. Ja sam to video, a ti si stajao tačno kraj mene. I ti si moj svedok, do đavola!

Popi se cerio.

– Ti, lakomi šakalu!

– Rekao sam ti da se držiš mene – odvрати mu brat. Oni podboše konje.

* * *

Goveče nije bilo bolesno, nego samo iscrpljeno. Goniči su ga jednostavno ostavili. Holidej dojaha lagano do životinje i tada otkri mnoge ogrebotine na telu životinje. Po njegovom mišljenju, na putu od Sedone dovde, predeo nije bio tako pun bodljikavog šipražja da bi životinja zadobila tolike povrede.

Krdo se već dosta udaljilo. On izvuče kolt i ustreli životinju, sjaha i izvadi nož. Pažljivo je zagledao žig. Bilo je to veliko, „T” u kvadratu. Na prvi pogled falsifikat se nije mogao primetiti, ali pažljivim zagledanjem Dok otkri ispod sadašnjeg žiga prvobitni. Bilo je to slovo, „L”. Obrnuvši gvožđe, kradljivci su utiskivali, „T”! Tipovi su očigledno znali svoj posao. Sada

je, međutim, Džordžijancu bilo jasno odakle ova stoka potiče.

Bila je sa Ličfild ranča, koji se nalazio usred pokrajine Vinslou i tamo je bilo to smrtonosno trnje, koje je povredilo životinju.

Ovo goveče, jasno, nije bilo kupljeno, jer onda ne bi trebalo ponovo da se utiskuje pečat.

Dok prekri životinju granjem i pojaha ka krdu. Držao se, naravno, malo zapadno da ne bi došao u dodir sa Hjuītovim goničima i da ne bi prvo morao naširoko da im objašnjava ko je.

Stigao ih je već predveče. Kola sa hranom pratio je Terens Hjuīt. Njenog muža i Popija nije video.

Loisina igra bila je Doku jasna. Uopšte nije morao da pogleda ostala grla. Bio je ubeđen da sva stoka potiče iz pokrajine Vinslou. Lois ih je tamo, zajedno sa Terens Hjuītom, ukrala i to samo iz tog razloga da Vejnu Mejsonu napravi konkurenciju.

Terens Hjuīt iznenađen zaustavi konja kada ugleda kako iz grmlja sa severa prema njima jaše Dok Holidej.

On stegnu rukama rog sedla, iščekujući, ali očigledno uznemiren i napregnut.

– Holidej! – povika Lois i zaprepasćeno i ljutito u isti mah. – Odakle dolaziš?

– Iz logora Vejna Mejsona – odvрати Džordžijanac i stade pred njih, hladeci se šeširom. – Nismo li se ovako nekako dogovorili?

Ona ostade bez reči. Terens Hjuīt se isceri.

– Vi ste sasvim iznenada napustili Sedonu, amigo!

– Da, desilo se to iznenada – potvrdi Džordžijanac. – Ali bez moje volje. Mene je, da tako kažem, Rudi van Jakobsen odneo.

– O tome mi nije ništa rekao! – povika Lois.

Dok slegnu ramenima.

– Mislim da je imao svoje razloge da tako učini. Ali bolje da ga pitamo o tome.

– On je sa svojim bratom odjahao na sever, da potraži Vejna Mejsona – objasni Hjuīt. – Mejson nam je bio poslao jednog „blagajnika”. Rekao bih da još niste izvršili Loisin nalog. Ili je možda Vejn Mejson već samo leš?

Dok se osmehnu.

– Imao sam peh! Nije bio u svom logoru. Napustio ga je sa velikim brojem ljudi, tako da sam morao pomisliti da je već navalio na ovo krdo.

– Ovde nije! – odvrati Lois.

– Još nije – objasni Dok.

– Njegov logor, Holidej? – začudi se Hjuīt. – Zar je on ikada bio sa svojim ljudima u nekom logoru? – Glas mu je zvučao nepoverljivo, a i pogled mu je bio isti.

– Mislim, naravno, na „гнездо”, kome je on proletos dao i svoje ime. Ali njegovi ljudi zovu ga jednostavno: logor.

– Vi ste bili u Mejson Sitiju? – promuca Terens Hjuīt. – Našli ste to mesto?

– Kada tamo nisam našao Vejna Mejsona, odlučio sam da je najbolje da dojašem ovamo – objasni Dok. – Ali sada mi je pre svega potreban odmoran konj. Mome je potreban predah. Pokažite mi rezervu, Terens. Važi?

Hjuīt bez reči potera konja. Dok je pojahao za njim. Lois ih je pratila dok nisu stigli do kola sa hranom, jer nije smela da jaše sama napred. Onda zastade i preda se razmišljanju.

Dok, naravno, nije bio pronašao Mejson Siti. Da to гнездо postoji, ispričao mu je pokojni šerif. Da to mesto, u kome kradljivci stoke imaju svoje skrovište, leži negde u planinama Vinsloa bila je samo čista šerifova pretpostavka... Ali očigledno ni Terens Hjuīt nije bio bolje obavešten.

Kada je osedlao jednog odmornog konja, Dok ostavi Hjuīta samog i vrati se ka Lois. Terens je otišao da nađe logorište gde će krdo da prenoći.

– Jaši sutra dalje, dragi – reče mu Lois kad su ostali sami. – Vejn Mejson će nas ili noćas napasti ili uopšte neće. Rudi i njegov brat su obećali da će ga likvidirati, a oni se vraćaju sutra naveče.

Holidej se složi. I njemu je odgovaralo da se ne sretne pre vremena sa Rudijem van Jakobsenom.

Terens Hjuīt je našao jednu veliku i duboku dolinu u kojoj će se njegovo krdo i goniči odmoriti. Za Lois je

bio postavljen jedan šator, u koji se kasnije, kada je pao mrak, zavukao i Džordžijanac.

Lois ga je čekala još dok je bilo vidno. Nekoliko sati, šator je bio paklena pozornica ljubavnih mogućnosti Lois van Jakobsen. Onda je ona zaspala, a Holidej se izvuče napolje.

Terens Hjuīt je stražario pred šatorom. Kad je Džordžijanac zakoračio napolje, ugledao je žar predvodnikove cigarete. Daleko na istoku pojavila se jedna srebrna pruga na horizontu koja je najavljivala novi dan.

Dok stade i položi ruku na oružje. Hjuīt se podiže i baci ostatak cigarete u visokom luku. Ona se ocrta u tami kao vatrena „zmijica”.

Oba muškarca se počеше približavati jedan drugom i stadoše na dva koraka razdaljine.

– Vi, prokleta pseto, divljate u tuđem „dvorištu”! – prosikta Terens Hjuīt.

– Ja sam samo prihvatio poziv! – odvrati Džordžijanac.

– To vi tvrdite! – besneo je i dalje Hjuīt.

– Jeste li možda čuli poziv za pomoć?

– Onda vi više ne biste bili živi, Holidej!

– Ma hajdete! – prekide ga Dok. – Trebalo bi da se uzdržavate od ovakvih stvari dok je onaj đavo, Vejn Mejson, još u životu.

– Od tog kopileta me nije strah!

– Vi imate nešto do čega mu je veoma stalo.

– Smešno! – odvrati Hjuīt. – Pričate makar šta. Tu ženu je on već davno odbacio.

– Ne govorim o ženi nego o govedima – objasni Dok i udalji se. Konj mu se nalazio iza kola sa hranom.

Dok ga je sedlao, pojavi se ponovo Terens Hjuīt iz tame.

– Vi ste od Lois već dobili njen novac – obrati se Džordžijancu. – Kada smaknete Vejna Mejsona, bolje se ne vraćajte.

– Zašto bi to bilo bolje?

– Za vas! – prosikta Hjuīt.

– Već sam utrnuo od straha!

– Ja vas opominjem!

Dok pusti konja i okrenu se. Terens Hjuīt odmah koraknu nazad.

– Od koga treba da se čuvam?

– Od mene! – procedi predvodnik goniča stoke.

– Pre nego što se nas dvojica ponovo nađemo – odvrati mu Dok – vas će mali Holandžanin izbaciti iz čizama!

– „Matrus”? Nemojte! Poteći će mi suze.

– Udesiće vas kada se cela vaša banda bude držala po strani.

Hjuīt se osmehnu.

– Njegov brat Popi bi još možda i mogao, ali taj petlić ne.

– Onda krenite na njega – odvrati Dok i vinu se u sedlo.

– Ne vraćajte se više!

Džordžijanac obode konja i pojuri. Kola iščeznuše za njim u noći. Više ih nije video.

Jahao je kroz dolinu. Vetar je donosio do njega zvuk klepetuša.

Na izlazu iz doline, on u zaklonu jedne stene kliznu iz sedla, lako potapša konja po sapima da bi krenuo dalje, pa onda krenu za njim, osvrćući se napregnuto oko sebe.

U tom trenutku ugleda jednu senku koja se blizu stene pojavila iz grmlja.

Dok otpuza napred. Sa izvučenim koltom, skoči na čoveka. Hteo je da ga oružjem lupi po lobanji, ali ga nije pogodio.

Njegov protivnik je bio neočekivano snažan i žilav. Odlučno i bez glasa povuče ga on, pa se obojica otkotrljaše u šiprag iz kojeg se bandit pojavio.

I Džordžijanac se bezglasno borio. Nije želeo da ga drugi Mejsonovi stražari otkriju. Izgledalo je da i bandit sa svoje strane smatra nepotrebnim da alarmira ostale u logoru. Dodatni Dokov problem je bio u tome što je on hteo ovog čoveka živog, dok je onaj njega hteo da ubije.

Kotrljali su se kroz šiblje i tresnuli o jedno stablo. Bandit je sada bio odozgo, stezao je Dokovu ruku sa koltom i pokušavao da ga pogodi nožem.

Oštrica se polako približavala Džordžijančevom grlu. Bandit je pojačao pritisak. Holidej je tražio načina da se izmigolji iz ove opasne situacije. Izgledalo je da će se tip prosto prilepiti uz njega. Dahtao je, a kapljice znoja padale su sa njegovih obraza na Dokovo lice. Nad njima je u krošnji drveta šumeo noćni vetar.

U poslednjem trenutku Dok ispusti kolt, oslobodi desnu ruku i zgrabi bandita za vrat. Snaga mu se odjednom vratila. Čovek iznenada ispusti nož. Džordžijanac ga nadljudskim naporom odgurnu od sebe i prebaci se preko njega. Banditove pesnice pogođiše Doka u glavu, koji mu na tren pusti vrat i uhvati za ruke, pa nogama kleknu na njih, a onda ponovo počeo da davi bandita. Bandit se još malo koprcao, ali iz njega kao da je oticala snaga i najzad se ispruži po tlu.

– Slušaj, ti, pasji sine! – tiho mu se obrati Džordžijanac. – Sada ćeš me odvesti do Vejna Mejsona ili ću ti zavrnuti šiju.

– Do... bro... – krkljao je bandit.

Holidej potraži svoj kolt i uperi ga banditu u glavu.

– Ali bez ikakvih štoseva, mučaćo! – zapreti. – Samo jedan glasniji šum i ovo će prasnuti.

– Ima da se krećemo nečujno! – dodao je i ustao.

Konj nije otišao daleko. Dok podiže čoveka u sedlo i posadi se iza njega.

– Uhvati uzde i vodi konja – reče i pritisnu mu cev revolvera u slabinu.

Bandit je tiho i sigurno vodio konja.

Dok se zadovoljno osmehnu i obode blago konja da pođe malo brže. Sada je na istoku srebrna pruga bila šira. Iznad njih su zvezde počele da blede.

* * *

Rudi van Jakobsen kliznu iz sedla i pođe lagano prema Vejnu Mejsonu, dok je Popi ostao da sedi kraj konja.

Vejnu Mejsonu je šešir ležao na koljenima. Njegova tršava, snežnobela kosa je svetlucala. Pogleda radoznalo u Rudija.

– Šta te dovodi ovamo u ove rane sate, Rudi? – procedi mrzovoljno.

– Kako si me uopšte pronašao?

– Da, bilo je to teško – odvrati Holanđanin i ostade da stoji kraj vatre za doručak. Gledao je samo u Vejna Mejsona i nije obraćao pažnju na druge. Da je samo jednom pogledom okružio ostale, opazio bi da se Judžin već vratio.

– Možeš biti srećan što te moji stražari nisu smaknuli – nastavio je Mejson. – Šta hoćeš?

– Zašto se ne držiš našeg dogovora? – prostenja Rudi. Vejn Mejson odjednom ustade.

– Ja sam ti izručio Holideja – siktao je Holanđanin. – A ti mi zahvaljuješ ultimatumom!

Vođa bandita se namršti i slegnu ramenima.

– Holidej je pobegao. Skoro pred Del Norteom izmigoljio se mojim ljudima.

Rudi van Jakobsen se zguri i pogleda brzo i bespomoćno svog brata.

– Ali, Vejne – pokuša – to je samo tvoj problem, nije moj.

– Samo to nije sve – objasni Mejson.

– Ti si ubio mog glasnika.

– To je Terens Hjujt uradio! – ubedi-
vao ga je čovečuljak.

– Umukni! – zareža Mejson. – Ti si to uradio! Moji ljudi su te sasvim lepo videli.

Holanđanin se zagrcnu.

– Pokvarenjak me je nazvao „gljivicom”!

Vejn Mejson se isceri.

– Zar si nešto drugo?

– Vejne! – vrisnu Rudi van Jakobsen pretećim glasom.

– Ne krekeći tu kao žaba, „gljivice”! – nasmeja se bandit. – Donesi mi radije Holidejovu glavu, a i od one proklete žene. Onda možeš da prođeš sa krdom. A to je ono što ti želiš. Goveda iz Vinsloa... Imaćeš ih, ali mi donesi te dve glave.

– Ti stalno povisuješ uloge! – bunio se Holanđanin.

Vejn Mejson opet slegnu ramenima.

– A ti se usprotivi. Onda ćeš biti slobodan. Smakni me! Ovde i sada! Siguran sam da Lois, ta veštica, to od tebe i očekuje. Zato pokušaj.

– Ti znaš da ja to neću uraditi.

– Pokušaj ipak! – nastavljao je Mejson odobrovoljeno. Rudi van Jakobsen našao se u krugu bandita i revolveraša koji su se cerili.

– Ja te ne mogu napasti. I ti to znaš.

– Ja znam! – nasmeja se Vejn. – Ali da li i ti to znaš?

– Zar se više ne možemo dogovoriti, Vejne?

– Tržišni uslovi su se promenili – objasni Vejn Mejson, smeškajući se.

– To moraš da shvatiš, Rudi. Vi ste

„poslednji transport”. Sada jedno govedo u Kolorado Sitiju vredi pedeset dolara. Dok stigneš tamo, cena će još porasti. Ti držiš veliku šansu u rukama. Zato učini nešto za samog sebe, inače ću ti morati tu mogućnost uskratiti.

Holandanin stegnu pesnice.

– Zašto sam ne uhvatiš Lois?

– Hoću da mi je ti dovedeš! – objasni Vejn Mejson hladno. – Udala se za tebe da bi mi pokazala kako sam i ja takva prokleta „gljivica” kao i ti. A ja ću joj pokazati da si ti samo veće đubre nego ja. Dovedi je! Uhvati je za kosu. To će ti doneti pola miliona. „Prodaj” je, ali tako da ona zna.

– Ona mi se dovoljno smučila, da mi to neće biti teško. To i ti znaš. Ali za tebe to neće biti nikakav trijumf.

– Ne mari – odvrati Vejn Mejson mirno. – Dovedi je!

– Džefri! – viknu jedan od bandita iza Vejna Mejsona. – Tamo gore stoji Džefri!

On pokaza ka zapadu i svi pogledaše u tom pravcu. Na brežuljku stajao je jedan muškarac. Mahao je šeširom. Onda potrča dole.

– Holidej! – grmnuo je. – Holidej je ovde!

Vejn Mejson pođe čoveku u susret, onda stade i osvrnu se ka Rudiju. – To đubre! – nasmeja se divlje.

– Dopao mi je šaka. Prišunjao mi se, jer sasvim dobro zna da bi ga inače „obrijali olovom”... Hajde, Rudi! Gledaj da ga uhvatiš. Ti znaš cenu za to.

Ako pošaljem moje ljude, moraćeš mi „ustupiti” polovinu krda.

Čovek po imenu Džefri je stigao. Svi su ga gledali.

– Holidej me je zaskočio u blizini krda – saopštio je. – Morao sam da ga dovedem do vas... do tebe, Vejne!

Vejn Mejson se raspoloženo nasmeja.

– Šta hoće tu? Šta on sebi umišlja? Svuda okolo stoje straže. Hoće li možda da me otme? Ili da me „upuca” izdaleka?

Džefri slegnu ramenima.

– To on nije rekao, Vejne! – Gde te je pustio da pobegneš? – Oko pet kilometara odavde. Na Vinslou!

Pogled Vejna Mejsona mirovao je na Holandaninu.

– Šta još čekaš, Rudi? Holidej te je možda ovde video. Sem toga, on će te uniziti kod Lois. Slomi mu vrat! Saznaćeš već gde da ga tražiš!

Rudi van Jakobsen kimnu glavom, mahnu svom bratu i krenu sa njim kroz travnatu padinu ka konjima. Odmah su odjahali.

Vejn Mejson ih je pratio pogledom dok nisu iščeznuli. Ali oni se nisu uputili prema obali reke, već prema jugu, ka zemljištu obraslom šipražjem.

– Jašu nazad ka krdu! – reče jedan od bandita.

– Judžin! – viknu Vejn Mejson besno. – Uzmi ponovo ljude, bacite se na konje i sreditte stvar. Gledajte da

ga ovaj put dovučete do Del Nortea. Makar i u komadima!

Judžin, Lejsi, Lari i još trojica samo su čekali na tu naredbu. Nabaciše sedla na ramena i odoše do koralu.

A Mejson se okrenu ponovo ka Džefriju, sa varnicama u očima.

– Šta je još Holidej hteo od tebe da sazna? – upita. – Da li je hteo da čuje gde da potraži Mejson Siti, a?

Džefri raširi oči. Onda snažno zavrte glavom.

– Možeš da mi veruješ, Vejne! – govorio je glasno. – Hteo je samo po svaku cenu da sazna gde se nalazi ovaj logor.

– S tim on ne može ništa početi! Mi ćemo ga ovde, našim kuglama razneti.

Džefri slegnu ramenima.

– Ti, šakale smrdljivi, lažeš! – zareža vođa bandita, u jednom koraku nađe se pred njim i sa obe šake čvrsto ga uhvati za okovratnik. – Da li te je ispitivao za Mejson Siti? Odgovori?

– Ma nije, Vejne! Kunem ti se! – Džefrijev glas je treperio od straha.

Vejn Mejson ga tako snažno odgurnu od sebe da ovaj sede u travu.

– Ja ću to zapamtiti, Džefri, da si mi se zakleo! – progundā i okrenu se.

– Tomas! – grmnu. – Hajde! Sedlaj konja i ti! Gde je Dejl? On mora s tobom da jaše za Mejson Siti. Saopštite im tamo da se može dogoditi da se Holidej pojavi.

Tomas podiže ruku. Dejl se pojavi iz koralu. Obojica odmah osedlaše svoje konje.

– Ali Vejne! – povika Džefri drhtećim glasom. – To je potpuno nepotrebno. Možeš da mi veruješ!

– Umukni! – grmnu Mejson i vrati se ponovo ka vatri. Kada su ljudi odjahali, odjednom u logoru nastade tišina.

Kenet je bio Mejsonov poverljivi čovek.

– Možeš da obavestiš stražare – reče mu vođa bande. – Tom Doku Holideju ne verujem ni koliko je crno pod noktom – On se osvrnu i pogledom pretraži lanac brežuljaka. – To pseto uvek nešto izmisli!

– Tačno! – složi se Kenet. – I znaš li šta ja mislim? Kada smo ga pre nekoliko dana oslobodili od šerifa, taj đavo nas je, u stvari, sve prešao. On nije neki brbljivac. To ja o njemu još nisam čuo. A sa nama je bio tako slatkorečiv da je uspeo da nas vuče kao lutke na kanapu!

– Ali nosio je lisice na rukama! – primeti Vejn.

– Ja sam o tome posle razmišljao – nastavi Kenet. – On ih je sam sebi mogao staviti. Izmudrovao je to kao poslednju šansu. A mi smo ga oslobodili.

– To sasvim može biti! – progundā Vejn Mejson, praveći se da ga Džordžijanac baš toliko i ne interesuje. – Ali Holidej na strani jednog šerifa! Kako to, do đavola?

– Novac! – isceri se Kenet. – Potreban mu je za kockanje i lagodan život. To je opšte poznato. Uostalom, ti imaš njegov ček!

– Onda on ipak nije sasvim čitav u glavi! – odvрати vođa bande. – Protiv mene može da krene sam jedino neki ludak! – On odmahnu rukom. – Reci ljudima da paze na brežuljke! Onaj ko smakne Holideja, dobiće posebnu premiju!

Kenet ustade, nabi šešir na čelo i udalji se od vatre, uputivši se ka stražarima koji su unaokolo pazili na logor.

Mejson se samo prezrivo osmehnu.

* * *

Holidej se nagnu u sedlu. Tačno pod njim ležao je Mejson Siti. Bio je u to čvrsto uveren! U stvari, bio je to nekadašnji Čino Valej, koji su uoči građanskog rata stanovnici napustili. Zašto, niko nije mogao pouzdano da kaže. Dok je još ovaj kraj bio nesiguran zbog Komanča Čino Valej je podignut kao utvrđena poštanska postaja. Kasnije je počeo da se širi kao naselje. Sve više ljudi dolazilo je ovamo, na obalu reke Vinslou i zidalo kuće od čvrstog materijala. Onda se odjednom stanovništvo odselilo i avetinjski grad je posle građanskog rata pao u zaborav.

I, eto, u Čino Valeju se probudio novi život! Tu se Vejn Mejson naselio sa svojom bandom.

To banditsko gnezdo sastojalo se od jedne jedine ulice sa čije su obe stra-

ne stajale solidno građene kuće. Više od dvadeset zgrada. Bilo je takođe i šupa, baraka i daščara. Dok je očekivao da vidi šatore, ali njih nigde nije bilo. Pljačkaši su se o svemu za sebe pobrinuli. Kovačnica je bila u pogonu. Bilo je radnji. Jedna berbernica. Čak i hotel i štala za iznajmljivanje. Na obali su visile mreže, a kraj jednog doka se ljuljala na vodi barka sa sanducima za ulovljenu ribu.

Dok je uglavnom video žene... nekoliko dece i samo pokojeg muškarca. Nije bilo čudo. Vejn Mejson je bio u poteri za krdom.

Kada je dobro osmotrio kuće, pojava on ka reci i približi se obali podalje od gradića.

Ovde videti stranca, sigurno je bila prava retkost. Džordžijanac nije bio siguran da li su ga iz banditskog gnezda već opazili. Samo se jedan starac zaustavio na kraju ulice i bezvoljno ga pogledao. Kada ga Holidej pozdravi, on ne odgovori i samo ga pogledom isprati do jednog od saluna pred kojim se Džordžijanac zaustavio i sjahao.

Holidej je očekivao da će u Mejson Sitiju naići na sâme prostitutke, ali žene, koje su se kretale po ulici nisu ostavljale takav utisak.

Krčma je bila posećena. Dva mlađa čoveka stajala su za šankom. Gosti-oničar je bio jedan debeli, stariji tip. Od žena nije bilo ni traga ni glasa.

Holidej pozdravi i naruči pivo. Na mladiće nije obraćao pažnju.

– Imate li ovde neki sastanak? – upita ga krčmar, pružajući mu pivo.

– Došao sam sa reke Vinslou – odgovori Džordžijanac. – Je li ovo možda Čino Valej? Nisam video nikakvu oznaku.

– Čino Valej? – promrmlja krčmar. On se okrenu ka mladićima, koji se nasmejaše elegantnom strancu.

– Čino Valej? – reče jedan. – Nikad za to mesto nisam čuo. Gde leži?

– U ovom kraju i pravo prema reci.

– Da li vas u Čino Valeju očekuju? – upita krčmar.

Dok se osmehnu.

– Da! Možete li mi možda pomoći?

– Odakle dolazite? – hteo je krupni debeljko da zna.

– Iz Teksasa! – odvrati Džordžijanac. – Ranije sam proveo izvesno vreme u Fort Smitu. Tamo sam upoznao Beti Elsmer. Trebalo bi da je ona otišla za Čino Valej.

Ime Beti Elsmer odjeknulo je kao pucanj topa. Tri muškarca se zalenuše u Doka. Ali on je tu reakciju očekivao. Beti Elsmer je bila Mejsonova ljubavnica!

Posle izvesnog vremena, došavši malo sebi, krčmar zavrte glavom.

– To ime još nisam čuo, a Čino Valej više ne postoji. Mnogo kilometara odavde, daleko na zapadu, trebalo bi da se nalaze neki ostaci i ruševine. Ali to su samo priče.

– Ko ste vi, u stvari? – upita jedan od mladića pomalo narogušeno.

– Mek Firson mi je ime – odvrati Dok.

– „Ajriš”? – upita krčmar. Džordžijanac klimnu potvrdno.

– Prava tvrda irska glava, što bi se reklo!

– Ne izgledate mi baš tako – progundaa krčmar, a u uglu usana mu se pojavi ironičan osmejak.

– Šta ste imali sa tom Beti Elsmer? – hteo je da zna jedan od mladića čije je lice bilo posuto pegama od jakog sunca.

– Hteo sam da je oženim! – objasni Dok. – U Fort Smitu uspeo sam da je nagovorim!

Sva trojica se počеше smeјati iz sveg glasa, Holidej se smeјao sa njima, kao da je našao da je to baš smešno. Ali iz sasvim drugog razloga. O tome ona trojica nisu mogli ni da sanјaju.

Krčmar se opet uozbilјi.

– Znate šta, vi, tvrdoglavi Irčе? Popijte svoje pivo! Ne morate ni da platite. Popijte ga i nestanite! Ako vas vidimo da ste ponovo došli, moraćemo vam polomiti nogu!

Holidej ispi. Skoro u jednom gutlјaju.

– Tako lako to sa mnom ne ide! – odvrati. – Vidim i da ovde imate hotel. Ima li stenica?

– U ovom celom mestu ima samo gomila stenica – zareža krčmar neprijatelјski. – Olovnih, naravno.

– Vi me ovde očigledno ne želite, zar ne? – isceri se Džordžijanac. – No, ne

mari ništa! Produžicu dalje. Moram da potražim moju Beti.

– Mi moramo ici! – reče pegavi.

– Zapiši, Marti! Možda ćemo večeras opet navratiti.

Oba mladića isprazniše čaše, pogledaše zlorado u Holideja, odmakose se od šanka i napustiše krčmu.

Holidej takođe ispi pivo i stavi novčić na šank.

– Gledaću da navratim opet, Marti – reče. – A sada ću prvo da pogledam da dobijem sobu i nešto za jelo.

Krčmar mu pruži novčić nazad.

– Uzmite svoj novac i nestanite, Mek Firson! Mi ovde sve možemo da podnesemo, ali nikako strance!

Holidej namignu.

– Nije valjda baš tako?

– Mislim vam samo dobro!

– Ako mi mislite dobro, dajte mi natočite još jedno pivo. A onda ću da platim.

Krčmar se nagnu preko šanka. Ljutito se unese Džordžijancu u lice.

– Gubite se! Gubite se pre nego što vas...

On užasnuto ućuta. Džordžijanac je izvukao kolt iz futrole. Levicom je uhvatio krčmara za okovratnik i podigao ga preko šanka.

– Slušaj me, „dedice”! – prosiktao je ledeno. – Sa mnom moraš učtivo da razgovaraš. Olovne stenice i ja imam. Još jednu glasnu reč i moje „olovne stenice” počće da grizu! Ja sam ovde u Čino Valeju. Za to mesto se zna. I moja Beti je takođe ovde... Šta se do-

godilo? Zar se ovde udala? Odgovori, opominjem te! Ti mene, tvrdoglavca, još ne znaš! Ali odmah možemo da počnemo drukčije.

– Vi se igrate sa vašim životom, mister! – prostenja krčmar. Od užasa je izbuljio oči.

– Gluposti! – odseče Holidej. – Mi igramo u tvoj život! Dakle, pričaj ili si izgubio igru!

– Ja sam od nekog u Čino Valeju nešto čuo o vašoj Beti, mister.

Dok mu pritisnu cev revolvera uz čelo. Krčmar skloni cev i produži.

– Beti Elsmer je ovde. Ali opominjem vas, mister! Ona je ljubavnica jednog veoma važnog čoveka.

Dok ga pusti i vrati kolt u futrolu.

– Važnog čoveka? Koliko važnog?

Krčmar se strese i namesti sako. Iznenada je počeo da se znoji. Njegovo neobrijano lice počelo je da se sija, kao da je na njemu počela da se topi mast.

– Izbijte sebi tu devojkicu iz glave! On će vas sigurno ubiti.

– Voleo bih da ga upoznam! – cerio se Džordžijanac. – Pošaljite mu poruku da ću odsesti u hotelu.

– Vi ne znate u šta se ovde upuštate, mister – mucao je oznojeni debeli krčmar. – Napustite grad!

Holidej izađe iz saluna, a da se nije ni osvrnuo. On odveza konja i uputi se preko ulice ka kući na kojoj je pisalo: „Hotel”.

Tamo je već bio očekivan. Portir se isceri gostoljubivo i ponizno kada je Džordžijanac prišao recepciji.

– Dolazite li iz Irske, mister Mek Firson? – upita.

– Iz Teksasa – popravi ga Dok. – Irsku nisam nikada ni video. Na žalost! Imate li knjigu gostiju?

– Mi ovde ne vodimo te podatke – odvrati portir i da mu ključ od sobe.

– Ne morate takođe ni platiti unapred. Plaća se ujutru. Ostajete li duže?

– Može biti – objasni Dok. – Hoću ovde da se oženim. Imate li popa?

– Naravno! – osmehnu se portir.

– Imamo i zvona da za vas zvone. Za svadbu, za pogreb... tačno onako kako želite.

Dok mu uzvрати osmejак.

– Sada mi je prvo ženidba u planu.

Hotel je bio jedina jednospratna kuća u mestu. Sa puškom u ruci i bisagama preko ramena, okrenu se Holidej ka stepeništu.

Tada u hol uđe jedna žena. Da li je ona Beti Elsmer, Mejsonova ljubavnica? Dok je još nikada nije video. Ali on je znao kakva je. Od svih muškaraca najviše je volela one koji je se sećaju.

Ličila je mnogo na Lois van Jakobsen. Jedino što je bila brineta. Ali ni Loisina plava boja kose nije bila prirodna.

Džordžijančevim licem razli se osmeh.

– Beti!

Ona ga odmeri od glave do pete. Napregnuto je razmišljala odakle ga poznaje. To joj je očito teško polazilo za rukom.

– Sa mnom sigurno više nisi računala?

– Ko ste vi? – upita ona osorno.

– E sad ću lepo poludeti – reče Dok i skide šešir kao da će joj time olakšati stvar.

Zračak nekog osmejka prelete preko njenog lepog lica.

– Lajl?

– Ko bi drugi bio! – povika Džordžijanac i raširi ruke. – Lajl Mek Firson!

On joj priđe i htede da je uzme u naručje. Ali ona se odmače i ispruži dlanove.

– Molim vas nemojte!

Dok stade i opusti ruke.

– Šta je s tobom?

Ona ga ponovo odmeri.

– Ne pamtim da si toliko visok.

– Porastao sam! – osmehnu se Džordžijanac. – Ali šta to menja na stvari! Ljubav ka tebi je ostala. Ne možeš ni da slutiš koliko sam te tražio. Zar si zaboravila sate provedene u Grand salunu?

– Naravno da ne – odvrati žena.

– Ali, palo mi je teško da na tebe pomislim, Lajl!

– Sad sam se pojavio! – odvrati Džordžijanac koji o toj ženi pojma nije imao i samo je od jednog šerifa čuo da se Mejsonova ljubavnica zove Beti Elsmer i da se pre izvesnog broja godina u Grand salunu, u Fort Smitu,

bavila „najstarijim zanatom” na svetu. Očigledno joj je taj zanat polazio za rukom i da je imala mnoge i mnoge momke.

Iznenada se otvoriše vrata sa ulice i pola tuceta do zuba naoružanih muškaraca ujuriše u hotel. Sa oružjem u ruci, okružiše Doka Holideja i Beti Elsmer.

Žena ljutito pogleda pridošlice.

– Ništa se nije dogodilo! Možete ponovo da odete. On će ovde ostati samo jedan dan i sutra će ponovo nestati.

– Beti – procedi Dok prekorno. Ona ga pogleda u oči.

– Šta si ti ovde očekivao? Vremena iz Fort Vorta su davno prošla... Suviše si kasno došao, Lajl!

– Ali zašto? – osmehnu se Dok.

Beti Elsmer se ponovo okrenu ka muškarcima.

– Idite već jednom!

Ovo je delovalo. Tipovi se pokupiše i izađoše. Među njima su se nalazila i oba mladića iz krčme.

– Tja! – reče Džordžijanac. – Ako stvari tako stoje, odoh ja u moju sobu. Ali moći ćemo još da popričamo?

Ona mu priđe, uze njegov ključ, pogleda broj i vrati ga na recepciju.

– Daj mu sedamnaest! – reče portiru.

Portir bez reči poslušao. Beti Elsmer pođe ka stepenicama.

– Dođi, Lajl! Pokazaću ti tvoju sobu!

Uz osmeh, Holidej krenu. Išla je pred njim. Sa leđa je još više ličila na

leđa Lois van Jakobsen. Džordžijanac je kopkalo da li će joj se dopasti.

Kao da su te misli i nju obuzele, jer ona iznenada stade i pogleda ga. Holidej je bio iznenađen kad je u njenim lepim očima otkrio setu.

– Suviše si kasno došao, Lajl! – ponovila je i krenula dalje.

– Zašto?

Odgovor je dobio u sobi. Kada su se za njima zatvorila vrata, ona ga iznenada obgrli i vrelo poljubi, sa puno žalosti, ali i čežnje.

U toj igri Dok je mogao samo da uživa. To je bilo ono što je hteo. Da osvoji Vejnovu ljubavnicu! Sada je još trebalo da je izvede iz Mejson Sitija. Samo tako je mogao, a to je znao od početka, da „zarati” s njim. Šerif je hteo kralja pljačkaša stoke da ustreliti ispred dvesta ljudi. Ali to je bilo, naravno, nemoguće. Moralo se raditi drukčije. Ovako.

* * *

Džefri dojaha do vatre i skoči iz sedla.

– Razgovarao sam sa Rudi van Jakobsenom! – reče vođi bande. – Dovesće Lois sutra u podne. To je čvrsto obećao.

Vejn Mejson se zadovoljno osmehnu.

– Kad hoće da se domogne goveda, mora nešto i da učini zauzvrat. Ali gde se krije Holidej? Da li je Rudi nešto i o njemu rekao?

– Holidej se nije pojavljivao kod krda – odvrati Džefri. Rudi misli da

ga se Judžin dočepao. Zar još nemaš nikakvih vesti od Judžina?

Vejn Mejson opsova.

– Judžin se danas ujutro vratio sa svojim ljudima. Holidej mora biti kod stoke! Inače bi ga Judžin pronašao! Taj prokleti Holandžanin! Đubre hoće da me pređe. Ali onda je ta gljivica od čoveka morao mnogo ranije da se popne u sedlo! Pokazaću ja njemu, psetu jednom!

– Holidej se ne nalazi kod krda! – uveravao ga je Džefri. – Inače bih ga ja video.

– Ti i tvoje stare, umorne oči! – zareža Vejn.

– Ali ja ti se kunem! – nastavljao je bandit.

Vejn Mejson ga dobro odmeri.

– Pazi kako se kuneš! Na takav način brzo ćeš sâm sebi slomiti vrat!

Pucanj se prolomio na severu. Znak za uzbunu. Mejson se okrenu.

– Šta se sad opet dogodilo? – progundā ljutito.

Na severnom grebenu stajala je samo jedna jela. Iz njenog granja je svetlucalo. Stražar je odande signalizirao nešto sa ogledalom.

Vejn Mejson opsova i pozva Keneta koji se razumeo u tu signalizaciju. Vođa bandita je stegnuo pesnice i napregnuto čekao. Onda radoznalo pogleda u Keneta.

– Šta je? – zareža nestrpljivo.

– Tomas i Dejl se vraćaju iz Mejson Sitija – odgovori Kenet, ustežući se.

Vejn Mejson odmahnu ljutito rukom i sede.

– Ni oni sigurno neće doneti nikakvu novost.

– Nose je, Vejne! – promuca Kenet.

– Beti je iščeznula. Sa jednim strancem. Nekim Ircem.

Vejn Mejson se zabezeknuto izbulji. Kenet slegnu ramenima. Začu se topot kopita. Vođa bandita ustade i napregnuto pogleda ka severu. Trenutak kasnije se pojaviše jahači. Zaista su to bili Tomas i Dejl. Od brežuljka do brežuljka, dolazili su sve bliže. Vejn Mejson im pođe u susret. U uglovima usana usekle su mu se duboke bore.

– Tomas! – viknu pretećim glasom. – Je li tačno? Beti je otišla?

Tomas i Dejl skočiše iz sedla i ostanu doše stojeći.

– Šta je? – dreknu Mejson. – Govorite!

– Da. Beti je nestala – potvrdi Tomas. – Sa nekim strancem.

– Sa jednim Ircem? – dahtao je Mejson. – Ali otkud ga ona zna? Ko je to kopile?

– Njegovo ime bi trebalo da je Lajl Mek Firson – saopšti Dejl. – Navodno je došao iz Teksasa.

– Navodno? – dreknu Vejn. – Šta to treba da znači?

– Po opisu, taj pasji sin se jako podudara sa Holidejovim izgledom – objasni Tomas. – Verujem da je on odveo Beti.

Mejson se osvrnu udesno.

– Džefri! – grmnu. Bio je tamnocrven, a žile su mu iskočile.

– Vejne! – javi se Džefri.

– Ti, šakale! Ti si ga doveo! – kriкну Vejn Mejson divlje, izvuče kolt i ustrelji Džefrija sa šest koraka udaljenosti.

Ljudi su stajali kao prikovani.

Zavladala je preteća tišina. Vetar je nosio smrad baruta iz Vejnovog pištolja kroz logor.

– Sedlajte konje! – urliknu Vejn. Njegov glas se razlegnu u tišini.

Ljudi ga pogledaše. Samo delić sekunde. Onda se okrenuše i uputiše svojim konjima.

Kada je Vejn Mejson podigao ruku krenulo je dvesta jahača. Zemlja je drhtala i tutnjala pod udarcima konjskih kopita. Iza njih se dizao oblak prašine prema nebu.

* * *

Dok Holidej se smeškao zadovoljno. Bili su iza njih. Iza više od dvesta jahača. Ali ovi su očigledno rešili da pretraže široko područje.

Beti Elsmer mogla se mirno nazvati Loisinom sestrom, ali samo po spoljašnosti. Bila je zahvalna Doku što ju je izvukao iz Mejson Sitija. I tu zahvalnost mu je odmah bila pokazala.

Tako šašava i uporna kao Lois nije bila. Ali se odmah zaljubila u bledeg, lepog muškarca. Beti Elsmer bila je sita toga da živi sa tako nesigurnim i prevrtljivim tipom kao što je bio Vejn Mejson. Dok Holidej, odnosno Lajl Mek Firson, došao je u pravom

trenutku. Bez oklevanja okrenula je Mejson Sitiju leđa. U međuvremenu, je, naravno, saznala s kim ima posla, ali Dokove planove nije znala.

Beti polako izađe iz skrovišta i ugleda oblak prašine koji se dizao.

– Ostani u zaklonu! – prožišta Džordžijanac. Beti se uplašeno povuče i pogleda sa zebnjom Doka.

Dok napusti šiblje na ivici stene, iz kojeg je posmatrao okolinu.

– Taj oblak – upita Beti zabrinuto. – Šta je to?

Džordžijanac joj priđe i povede je nazad u špilju.

– Goveda – odgovori.

– Divlja goveda?

– Tuđa! – osmehnu se Džordžijanac.

– O tome mi Vejn nije ništa pričao!

– Njemu nije stalo do stoke. Ali će možda poželeti vlasnicu. Zar ti nije ništa pričao o Lois?

– Misliš na njegovu ženu?

– Da. Bivšu.

– Lois mora da je jedna potpuno šašava žena. Ona je trpela Vejna sa svim njegovim prijateljicama i tajnim vezama. Možeš li zamisliti koliko je to ranilo njen ponos?

– Možda, u svakom slučaju, dovoljno.

Sela je na sedlo i počela da jede. Skuvala je pasulj sa usoljenim mesom.

– Kako se ona svega toga otarasila?

– Vejn je uhodio Lois. Ono što je dopuštao sebi, nije dopuštao njoj. Na kraju je počeo i da je prati ulicom. Držao je u staroj poderanoj odeći i čak joj kosu odrezao. Šibao ju je kroz grad i lovio kao uličnu skitnicu. Jedan Holanđanin ju je na kraju grada sačekao sa svojom kočijom i spasao je. Njen sadašnji muž, Rudi van Jakobsen.

Beti ga iznenađeno pogleda.

– Ja sam mislila da je ona mrtva.

Dok pokaza prema napolje.

– Lois je živa i živahna. Tu stoku, deset hiljada grla, njeni ljudi gone.

– Rekao si da je to ukradena stoka! Dok kimnu glavom.

– To je samo meni jasno. Lois se udružila sa Terensom Hjuitom. Tu su stoku zajedno ukrali u pokrajini Klar-kdejl. Čini mi se da je to uradila samo da izazove Vejna Mejsona.

– Zašto si došao u Mejson Siti?

– Sipaću ti „čisto vino“, devojko! – odvratila Holidej. – Neću da te obmanjujem. Ja lovim Vejna Mejsona.

– To sam i pomislila – pogled joj potamni. – Za Loisin račun, je li tako? Ja sam dobrovoljno s tobom krenula. Bila sam u takvom raspoloženju da bih krenula sa svakim muškarcem koji bi me poveo. Ali ti si me dobio na prevaru!

– Jesam.

Ona prestade da jede. Oči joj se raširiše od brige i straha.

– Hoćeš li me ti odvesti toj Lois?

– Neću! Ja pratim Mejsona. Njega hoću da se dočepam. A to nije lako.

Okruženog njegovom hordom od dvesta ljudi to je nemoguće učiniti. Ali sada, kada on nas traži, to je druga stvar. On svoju bulumentu mora da razbije na male grupe da bi pretražio teren.

– Nemamo mnogo skrovišta! – Beti se borila sa suzama. – Ti rizikuješ moj život!

– Ne! Ja ću prvo tebe smestiti na sigurno mesto. Zbog toga ćemo otići na indijansku teritoriju i tamo ću te smestiti. Neće te niko videti! Ja ću te zaštititi! Jedi dalje!

– Ako Vejnu uspe da nas otkrije, on će se prvo okomiti na mene.

– Neće nas otkriti. A i ako slučajno naleti, imaće sa sobom malo ljudi. A onda ćemo lako.

– A gde se sada nalazi Vejn?

Holidej pokaza ponovo prema okolini.

– Tu negde, blizu. On je sada neuračunljiv. On veruje da ja imam nešto sa Lois. Pa i ti si došla na pomisao da ću te ja izručiti njoj. Vejn zna njene namere. On zna zašto se udružila sa Terensom Hjuitom. Vejn može da pobedi Hjuita i njegove bandite. On zna da više ne sme dugo da čeka, ali sada je zaposlen time što traži nas. Uopšte, postaje mu sve teže. Treba mu sve više ljudi, a oko sebe će ih imati sve manje.

Hteo je još nešto da kaže. Ali onda opazi tri crvena ratnika pred ulazom u pećinu. Sa njima je on računao. Kao i Lois i Hjuita. Ali nije ga očekivao već

ovde. Brza reka, južna granica indijanske teritorije, nalazila se još preko trideset kilometara severnije.

Indijanci su posmatrali krdo. Ali svakog trenutka mogli su da ih otkriju. Zbog toga je Džordžijanac odlučio da prvi napadne. Iskočio je kao panter. Istovremeno je dao znak preplašenoj Beti da ćuti u pećini. On zgrabi pušku. Pucao je sa kuka. Jedan od Komanča pade, ali se ostali posakri-vaše.

Dok nije mogao da ih opazi. Zato se ponovo povukao ka ulazu u pećinu. Onda je odjednom video jednu senku i shvatio da odnekud odozgo crvenokožac skače na njega sa tomahavkom u ruci.

Izmakao se za sekund. Napadač je tresnuo koliko je dugačak. Holidej shvati da nisu došla samo trojica. On počeo da puca. Senke iščeznuše u grmlju.

Zatim iznenada nastade tišina. Onda do Džordžijanca dopre topot kopita. Holidej opsova. Onda viknu – Beti!

Ona se pojavi na izlazu, vukući sedla.

– Jašemo li dalje? – upita.

Džordžijanac joj priđe, pruži joj pušku, uze sedla i stavi ih preko ramena.

– Prerijski šakali su nam odveli konje – reče. – Hajde! Moramo da pokušamo da stignemo krdo. Lois će nam verovatno pomoći.

U tom trenutku pomislio je na Rudija van Jakobsena. To đubre!

***

Hodanje po ravnom bilo bi još kako-tako. Ali silazak u dolinu bio je težak. Posebno za Beti, koja nije navikla na takve napore. Holidej je prenosio sedla sa jednog platoa na drugi, a onda njoj pomagao. Izgulila je prste i raskrvarila kolena.

On zamahnu i baci sedla poslednjih dvadesetak metara nizbrdo, a onda uze ženu na leđa i ponese je.

Kada su sišli, Holidej ponovo uze sedla.

– Hajde! – bodrio ju je. – Moramo dalje. Iako su nedeljama na putu, goveda prelaze dnevno dobrih trideset kilometara. Ako danas ne uhvatimo krdo, ispustićemo svaku šansu da dođemo do konja.

Nije uopšte znala šta to znači naći se u divljini bez konja. A Dok nije mislio samo na Komanče. Još je više mislio na one bandite, koji se verovatno takođe nalaze negde iza ili oko njih.

Pratili su krdo. Dok je pazio da uvek budu zaklonjeni od pogleda drugih koji bi se mogli naći u njihovoj blizini, pa ko bio da bio.

Sa Beti, on je jako lagano napredovao. Po njegovoj proceni, ako ovako nastave, neće stići do logora pre ponoći. Kada su izašli iz doline, pred njima se pružilo široko talasasto zemljište. U daljini su videli krdo. Nadaleko i naširoko nije bilo zaklona. Holidej ponovo opsova. Ali nije imao izbora. Morao je za krdom.

Sunce je polako tonulo. Mrak je počeo da se rasprostire nad zemljom. Beti je bila tako zadihana, da se jednostavno srušila.

Dok se osvrnu ka njoj, vide situaciju i spusti sedla u travu.

– Cipele su te udesile – reče kada je kleknuo kraj nje. – Skini ih! Uzmi ih u ruke. Štikle su ti suviše visoke.

Beti je jecala.

Dok sede kraj nje i pomilova je po kosi.

Sa istoka približavala su se četiri jahača. Očigledno su primetili njega i Beti, jer su se uputili pravo k njima. Ljudi Vejna Mejsona! To je bila jedina moguća pomisao.

Osvrnuo se. Nigde zaklona.

– Četiri Vejnova tipa! – reče Holidej, podiže Beti sa zemlje i pokaza joj ih. Pogled na njih povрати joj životnu snagu. Od Mejsona se nije mogla ničem dobrom nadati.

Bilo je samo jedno jadno drvo u ovoj praznini. Ona krenu ka njemu. Holidej je vukao sedla. Stigavši do drveta, spusti ih i naredi ženi da legne iza njih. Onda podiže pušku i opali u vazduh.

– Ostanite gde ste! – povika.

Jahači stadoše i obrazovaše krug. Dok ih nije znao. Ali je znao ko su.

– Dok Holidej! – viknu jedan. – Od tebe nećemo ništa. Pošalji nam ženu. Nemaš nikakvu šansu da s njom ideš dalje. Za nekoliko minuta biće nas više od tuceta. Šta misliš, šta ti onda sleduje?

– Reci im da neću da se vratim Vejnu Mejsonu! – prošaputa Beti iza sedala.

– O tome nema ni govora! – obrati im se Džordžijanac.

– Hajde! – vikali su banditi. – Dovedi je! Ali bez konja!

Ta četvorica izgleda da nisu shvatala sasvim situaciju. Sedeli su nepomično u sedlu, pogleda uperenog u Džordžijanca.

– Krenite! – izazivao ih je Dok. – Ali onda Vejn Mejson neće više imati nikakvu šansu da dobije svoju „lutkicu“ nazad živu!

– Šta hoćeš ti od Vejna? Zašto si odveo Beti Elsmer iz Mejson Sitija?

– To vas se ne tiče! – odvrati Dok. – Od vas hoću samo vaše konje. Ali brzo!

Oni polako sjahaše.

– Trčite! – naređivao je Dok oštro. Bio je to veliki blef za koji je samo on bio sposoban. – Dovedite konje inače će dama Mejsonovog srca biti isporučena vašem gazdi u obliku odrezaka!

– Ti prokleta pseto! – povika vođa grupe. – Jednom ćemo mi tebe već dohvatiti.

Oni dovedoše konje, okrenuše se i udaljiše. Holidej se osmehnu. Životinje stadoše pod onisko drvo i počеше da grickaju lišće. Očigledno se dugo nisu najele.

Džordžijanac je posmatrao bandite. Odlazili su, ali su se stalno osvrтали.

– Brzo! Sedlajmo ih! – naredi Holidej oštro. Nije bilo vremena za gubljenje.

Beti odmah ustade i poče da mu pomaže. Za minut su bili gotovi.

– Šta ćemo sa ostala dva konja? – upita žena. – Hoćemo li ih pustiti da se vrate?

– Povešćemo ih jedno parče puta sa sobom – odluči Džordžijanac, uhvati ih za uzde i povede uz sebe. Beti je takođe pojahala.

Posle izvesnog vremena, Holidej se osvrnu. Ona četvorica su ih sigurno videli kako su odjahali na konjima, ali naravno, van domašaja njihovih revolvera. Nisu, međutim, mogli videti da Beti nije vezana i da nije zarobljenik, jer se u sutonu koji je padao, sa tog rastojanja nisu ni mogli razaznati takvi detalji.

Posle otprilike tri kilometra, Holidej se na kratko zaustavi, rasedla preostala dva konja i prepusti ih njihovoj sudbini.

Pala je noć. Dok i Beti se popeše na jedan brežuljak, odakle su lepo videli kako gore logorske vatre kraj zastavljenog krda.

– Da li još uvek hoćeš da me izručiš Lois? – upita Beti.

– Kako ti tako nešto uopšte može pasti na pamet? – ljutnu se Dok.

– Oprosti – odvrati ona tiho.

– Ti si meni bila potrebna kao mac. Ali odmah sam uvideo da ti to ne odgovara. Hajde da potražimo mesto za logorovanje na kome ćemo se lepo odmoriti.

Ona mu uzvрати osmejkom. Potali su konje i napustili brežuljak. Holidej

je tražio neku dolinu koja nije obrasla u šipražje. Jahali su ka zapadu i posle otprilike jednog kilometra, Džordžijanac nađe pogodno mesto.

Rasedlali su konje i pripremili mesto za logorovanje. Dok zapali vatru u zaklonu. Jeli su hleba i sira, a u bisagama, koje je još u Sedonu napunio, potom nađe bocu vina, kraj sakrivenog novca.

– Zašto mi ne kažeš šta nameravaš sa Vejnóm Mejsonom? – javi se Beti. – Moram stalno da mislim na tu Lois. Zar ti zaista ne radiš za nju?

– Ja sam se sa jednim šerifom dogovorio da sredimo Mejsona i njegovu bandu. Ali nismo daleko došli. I sada jednostavno moram sâm dalje. To je sve.

Tražila je u tami njegov pogled.

– Jesi li... ti... takođe policijski službenik?

– Nisam! – nasmeja se on. – Momci u šerifovoj kancelariji u Fort Smitu obećali su mi nagradu. Zbog toga sam krenuo.

– Ti si lovac na ucene, Holidej?

– Nisam, ali to mi je šansa da se sakrijem u divljini.

– Ti si jahao sa šerifom i istovremeno si bio tražen? – upita ona, ne razumevajući.

– Postoji jedna poternica u Državi Juta... i kad ne bih pomogao šerifima u okolini, onda bi se to pretvorilo u opšti lov na mene... Ali ostavimo to. Ja tražim Vejna i zbog nečeg drugog! On mi je oduzeo ček na sto hiljada do-

lara. Ja moram i taj ček da pronađem. To, nadam se, razumeš?

– Imaš toliko novca? – upitala je s nevericom.

– Grešiš! Vejn Mejson ga ima!

Jela je dalje ćuteći. Holidej je još jednom obišao konje. Vezao ih je na jedan konopac i odmotavao ga. Onda ga je vezao blizu logorske vatre. Stigavši nazad, nije odmah opazio Beti. Onda začu šuštanje tkanine. U tami se zabelasalo njeno telo.

– Bio je to težak dan za tebe – obrati se on ženi.

– Već sam zaboravila! – odvrati ona raspoloženo. – Dođi k meni!

* * *

Terens Hjuit stao je kod kola sa hranom i zurio u noć. Logorska vatra je još tinjala. Ljudi su spavali. Stražar je jahao oko ulogorenog krda. Ali na sve to Terens Hjuit nije obraćao pažnju. Njega je interesovao samo šator u kome je noćila Lois. Rudi van Jakobsen je pre jednog časa ušao unutra, ali se kroz tri minuta opet pojavio napolju.

Ne, Lois je čekala njega! Hjuit je to znao. Ali taj prokleti Holandžanin nije ispuštao šator iz vida.

Legao je između svojih ljudi i umotao se u ćebe. Ali nije mogao da zaspi.

Iznenada se iz tame pred Terensom pojavi Hauard. Bio je to njegov prijatelj i prvi do predvodnika u toj gomili bandita.

– Zašto ne spavaš? – progundā mrzovoljno Terens.

– Stoka! – reče Hauard. – Morao sam da pojačam stražu.

Terens Hjuit to tek sada opazi. Stoka je bila nemirna. Neka posebna napregnutost lebdela je nad krdom.

– Ne brini! – progundā Terens. – Životinje su nanjušile reku. Osećaju da ćemo sutra doći do vode.

– Kad bi samo bilo to! – odvrati njegov pomoćnik. – Volas tvrdi da je video tragove Indijanaca. Tamo prema istoku. Nepotkovani konji. Grupa od dvanaest jahača.

Terens Hjuit pogleda u tamnu senku koju je pravio Rudi van Jakobsen i pljunu. – Nećemo sada valjda „napuniti gaće”, Hauard! Indijance možemo da očekujemo tek s druge strane Brze reke. Volas je počeo i budan da sanja.

– Ako stoka počne da beži, niko je neće zaustaviti – primeti Hauard, koji je bio stariji i iskusniji stočar. – A još manje usmeriti je u jednom pravcu.

– Zar hoćeš da razbudiš ljude? – upita Hjuit zajedljivo. – Sutra je pred nama težak dan. A stoka, ako i krene, uputiće se prema reci, što će nam samo skratiti posao. Za logor ne postoji neposredna opasnost. A tamo na reci, goveda će se sama po sebi zaustaviti... Indijanci! Ma nemoj mi reći! Bolje bi bilo da držiš na oku Mejsonove ljude!

– Zašto on ne dolazi? – čudio se Hauard. – Ili je možda zaboravio na ovih deset hiljada grla?

Terens Hjuit se trgnu. Rudi van Jakobsen ustade i iščeznu u pravcu krda.

Predvodnik lupi Hauarda po rame-nu. – Ja sam u njenom šatoru! – obavesti on starog stočara i uputi dug ispitivački pogled u pravcu u kome se izgubio Rudi van Jakobsen.

Lois je bila budna, ali ni izbliza u onom raspoloženju u kome je on očekivao da bude.

– Najzad! – prosikta ona besno.

– Rudi nije ispuštao šator iz vida – odvrati Terens i skinu jaknu.

– Čekaj! – promumla ona. On stade.

– Šta ti je? Zar danas više nisi raspoložena za to?

– Rudi je bio sa mnom.

– Video sam! Zar mu nije uspelo, kad si ga odmah ponovo poslala na svež vazduh?

– Vejn Mejson mu je izmamio obećanje da me dovede k njemu.

Terens Hjuit se osmehnu.

– Ti ništa ne kažeš? – začudi se ona.

– Kako misli Rudi to da izvede?

– Njegove prave namere ne znam. Ali... ne shvatam zašto... ali ja mu sve verujem!

– Taj pokvareni čovečuljak! Ja ću ga srediti! Vreme je za to. Već sutra. Kada krdo bude prelazilo preko reke. On uopšte ne zna da pliva.

– Možeš to da uradiš tek kad budem znala da je Vejn Mejson mrtav!

– Niko živ ne zna gde se Vejn Mejson u ovom trenutku nalazi! Sumnjam da ga i Holidej još uopšte traži!

– A ja se bojim da su se stvari preokrenule! Holidej bi još mogao i da se vrati!

– S takvim pasjim sinom čovek nikada ne zna na čemu je – složi se Hjuit. On nastavi da se svlači. – Ali ti suviše misliš na njega. Sutra ćemo stići do indijanske teritorije. Tada ćemo moći da zaboravimo i Vejna Mejsona.

– Onda će nam naići druge brige!

– Imam preko pedeset čvrstih momaka – tešio je predvodnik. – Sa njima ću dobro opaučiti Komanče po lobanji! Ali do toga neće ni doći. Moraćemo samo da platimo prolaz.

– Koliko će nas to stajati?

– Sto grla! A možda čak i dve stotine. Ali taj gubitak sam ja već u početku uračunao.

– Pazi da se ne preračunaš!

On se ukoči.

– Šta se to iznenada s tobom događa?

– Treba da te ubijem! – odvrati Lois tiho.

– Ko ti je to naredio? Tvoj Rudi?

Ćutala je. Ali i to mu je bio dovoljan odgovor. On besno ponovo navuče jaknu.

– Polomiću psetu sve kosti!

– Stani – prosiktala je.

On potraži u tami njen pogled.

– Bojiš se za to kopile?

– On i Vejn Mejson su jednom bili prijatelji.

– I ti si jednom bila Mejsonova žena – procedi Hjuit.

– Dok ne budem bila sigurna da je Mejson mrtav, ostavi Rudijsa na miru!

– Ja te ne razumem! Od početka je bilo jasno da ti tvoj rođeni muž radi o glavi.

– Čekaćeš!

– Pa dobro! – progundā on i htede ponovo da skine jaknu.

– A sada idi!

– Šta? – nije verovao svojim ušima.

– Trebalo bi da te ubijem! – prošapta ona uzbuđeno. – Zar ne shvataš? Kraj mene ovde leži jedan nož, koji mi je on dao... Idi i ja ću moći da odugovlačim stvar. Do jutra... Onda nam Rudi više neće biti potreban!

– Ti se istovremeno igraš sa mnogo vatri i bar ćeš jedan prst opeći – odvratī on besno i izađe.

Rudijsa nije bilo na vidiku. Ali Hjuit je znao da ga taj pokvarenjak posmatra. On koraknu do prve vatre oko koje je bilo bar dvadeset spavača.

– Hauarde? – pozva on.

– Ovde sam, Terens! – začu se iz kola. Hjuit pođe ka njemu.

– Moram sada probuditi ljude! – reče Hauard. – Sa stokom nije u redu. Ako se sada nešto desi... munja ili tako nešto, imaćemo stampedo.

Hjuit diže pogled. Nebo je bilo osuto zvezdama.

– Odakle će sada da dođe munja? – progundā i nasmeja se. Onda oslušnu.

Stado je već dopola bilo na nogama. Poneko govedo je već i mukalo.

– To je svetlost u pitanju i voda! – primeti posle izvesnog vremena.

– Sviće, Hauard!

Seli su i čekali. Sasvim iznenada se rasvetlilo. Goveda, konji i okolna priroda pomaljali su se polako iz noći. Onda iznenada začuše kako dolaze jahači.

Terens Hjuit skoči, kao da ga je nešto ujelo.

– Nebesa! – grmnu.

I Hauard je ustao.

– Je li to Vejn Mejson? – procedi.

– Ako samo jedan pucanj odjekne, rasuće se goveda kud koje!

– Nego šta! – progundā Hjuit i skinu svoju pušku sa kola. – Budi ljude! Sve!

Hauard žurno ode. Hjuit htede da pođe ka šatoru da obavesti Lois. Ali upravo tada vide kako je Rudi ušao u šator. Ipak se odmah pojavi ponovo, osvrnu se i, otkrivši Hjuita kod kola, pođe ka njemu.

Jahači se još nisu videli. Ali topot kopita bio je sve glasniji.

– Vejn Mejson! – reče Rudi van Jakobsen.

– Vidim!

– Hoću da vidim sve ovde!

– Borićemo se! – odseče Hjuit. Okrenu se i zablenu.

Vejn Mejson je dolazio sa svojim ljudima. To se jasno moglo čuti. Ali nije mogao znati koliko ih ima.

Hauard mu pride. Lica kao isklesanog iz kamena, gledao je kako se jahači pojavljuju na horizontu.

– Nebesa, Terens! Ima ih najmanje dve stotine! Šta ćemo sada da radimo? Mi protiv cele armije tipova! A za leđima imamo još deset hiljada grla uznemirene stoke.

– Ljudi na vatrenu liniju! – prosikta Terens Hjuitt. – Hoću da svi do jednog budu iza mene. A stoka... pusti je da beži!

Hauard ode. Rudi van Jakobsen pride ponovo Hjuitu.

– Ja ću prvo sam razgovarati s njim. Lois neka ostane u šatoru. Pobrini se za nju.

Hjuitt ga odmeri. Ali se mali Holanđanin pokrenu i kroz visoku travu ode jahačima u susret.

Vejn Mejson se nagnuo u sedlu kao razjareni bik. Izgledao je umoran i kao da celu noć nije trenuo. Kad se Rudi van Jakobsen približio, on diže ruku. Njegovi jahači stadoše. Poslednji komad rastojanja odjahao je sam.

Hteo sam da ti izručim Lois! – rekao je Rudi. – Ali ko bi tebe, do đavola, našao!

– Umukni! – odseče vođa bandita razjareno. – Neka Lois dođe ovamo! Ona sama! Hoću s njom da govorim.

Rudi van Jakobsen je teško disao.

– Pošalji je ili će je moji ljudi izvući!

To je delovalo da se Rudi okrene. On otrča nazad. Njegov brat i Terens Hjuitt stajali su pred šatorom. Rudi

odgurnu obojicu u stranu i proturi glavu unutra.

Sa šešikom u rukama, Lois je potpuno obučena sedela na poljskom krevetu.

– Hoće s tobom da razgovara, Lois! – promuca Rudi van Jakobsen. – Kunem ti se da još nisam video Vejna Mejsona ovako razbesnelog.

– Treba da idem k njemu? – upita ona užasnuto.

– Uništiće nas sve zajedno s logorom!

Lois ustade i stavi šešir. Rudi van Jakobsen koraknu u stranu i otvori joj vrata šatora. Ona polako izađe, pogleda unaokolo i poblede kada ugleda gomilu Mejsonovih bandita.

– Šta on hoće od mene? – upita.

– Ostani! – prosikta Terens Hjuitt.

Ali Lois je svega bila svesna. Ona sažaljivo pogleda Hjuitta.

– Kako misliš sa svojim ljudima da se suprotstaviš onoj gomili?

Ne sačekavši odgovor, produžila je dalje. Rudi van Jakobsen je pratio. Ali samo do kola. Tamo je zastao i pustio je da sama ide dalje.

Lois je polako koračala kroz travu, stala pred Mejsonovim konjem, podigla glavu i pogledala bandita.

Vejn Mejsonovo lice se zateglo. Duboke bore usekle su sa u uglovima njegovih usana. Nekada je imao taman ten, a jutros mu je lice postalo belo, skoro belje od kose.

– Ako je Holidej tu, izruči ga! – naredi oštrim glasom. – Ali odmah, opo-

minjem te! Bez odugovlačenja i mućke! A ako je ženi koja je s njim pala dlaka s glave, sve ću vas pobiti!

On ispruži ruku.

– Sve ove ljude – nastavi – i tebe s njima.

– Holidej se ne nalazi u mom logoru – odvrati Lois mirno.

Vejn Mejson se još malo nagnu u sedlu.

– Slušaj Lois! Pustiću tvoje krdo da mirno prođe kada ga izručiš. Ali ako ga ja budem morao izvlačiti, kunem ti se da ću vas sve iseći u komade! Pogledaj moje ljude! Jedva čekaju da im to naredim.

– Dođi i potraži ga sâm! – odvrati Lois. On se ispravi i pogleda je nepoverljivo u oči. Lois koraknu u stranu i pokaza prema logoru.

– Dođi. Povedi sa sobom deset ili dvadeset svojih ljudi. Pretraži sve.

Bio je tako iznenađen da neko vreme nije mogao da dođe do reči.

– Kada si ga poslednji put videla?

– Nisam ga videla sigurno nedelju dana!

– Lažeš! – prasnu Vejn. – Znam ja tebe, ti, prokletinjo! Čim otvoriš usta, slažeš!

Ona ostade mirna i pokaza ponovo prema logoru.

– Razgovaraj sa ljudima, ispituj jednog po jednog! Nećeš ništa drugo čuti.

– Ti si ga vrbovala da me ubije!

Lois je ćutala.

On stavi ruku u džep i izvuče ček. Podigao ga je da se vidi Holidejovo ime na njemu.

– Nema poricanja! Zašto si, do đavola, ispisala taj ček? Govori!

Za trenutak su joj kolena zaklecala. Ali sa sigurnim instinktom iskusne žene, osetila je da se stvari kreću tako da će najgore verovatno izbeći.

– Da – priznala je – Holidej je trebalo da te ubije! Ali on to nije uradio. Ali ni ti nisi sa mnom postupao nežno! Moj sopstveni muž trebalo je da tebi preda moju glavu.

Vejn Mejson vrati ček u džep. Ona podiže ruku.

– Daj mi ga! To je moj novac!

– Ti ga nećeš dobiti! – zareža Vejn. – Ja ću naterati Holideja da ga pojede pre nego što ga rastrgnem. Gde je on? Ti mora to da znaš!

– Šta ti je učinio, Vejne?

On je ošinu pogledom.

– Taj pasji sin je odveo moju ljubavnicu.

– To mu ja nisam naredila!

– Otkud bih ja to mogao da znam?

– To mi jednostavno moraš verovati! – osmehnu se Lois. – Sem toga, ja do sada čak nisam ni znala da imaš ljubavnicu. I gde si je pokupio? Zaista ništa ne znam o tome.

Vejn Mejson se okrenu u sedlu i podiže ruku.

– Kenet, Judžin! Uzmite svaki po tuce momaka i pogledajte da li je Holidej negde ovde sakriven.

Oboje su govorili dovoljno glasno i u logoru se razumela svaka reč. Ljudi Terensa Hjuita skupili su se zajedno i nisu ni pomišljali da pruže otpor kada su momci Vejna Mejsona ujahali u logor.

Lois je čekala kraj Mejsona dok se jahači nisu vratili.

– Ništa! – povika Kenet, koji je jahao na čelu. – Ni traga od njega.

Judžin je samo ljutito odrečno zavrteo glavom. Osmehnuši se, Lois pogleda Vejna.

– Veruješ li mi sada?

Vejn je netremice gledao u oči.

– Slušaj! Holidej je cena za ovo krdo. Ako mi ga izručiš, pustiću te da prođeš. Zato ostavi ovde sve kako jeste i pošalji Hjuitove ljude. Jasno ti je da je to prokleta niska cena!

On podbode konja i htede da se vrati svojim ljudima.

– Čekaj! – povika Lois, pa mu ponovo priđe. On stade i pogleda je radoznalo.

– Gde bi trebalo da ga tražim? – upita Lois. – Možda je on davno ostavio ovaj kraj?

– Nije! – odvrati Mejson. – On se nalazi u blizini! Iako ga nisam našao kod tebe! Juče naveče je taj đavo osam kilometara odavde oteo konje četvorici ljudi. Onda, veruješ li još da je on nestao iz ovog kraja? Pređimo na posao! I podelimo ga! Ti ga traži na istoku i spreči ga na svaki način da pređe Brzu reku.

On potera konja. Lois je stajala i gledala za njim. Zemlja se tresla pod njenim nogama kada je Vejn Mejson sa svojim ljudima pojurio odavde.

Ona se okrenu i pođe nazad. Ljudi su je napregnuto posmatrali. Očekivali su šta će uslediti.

Ona se sumorno osmehnu.

– No, hajdete! Dobro ste ga razumeli. Terens! Dogovori se sa svojim ljudima! Mislím da nemamo suviše vremena.

– Ne možemo dugo ovde zadržati stoku – javi se Hauard. – Nanjušila su reku. Pojuriće sâma prema njoj.

– Možemo li da se ulogorimo na reci? – upita Terens Hjuít.

– Ni govora!

– Onda napred! Tražite Holideja! On drži ljubavnicu Vejna Mejsona.

– Zbog toga ćemo morati imati dobar pregled oko sebe – progundâ Hauard. To znači da ne smemo na njega naleteti, jer ima taoca. To zahteva našu opreznost.

Lois se pakosno smijuljila.

– Kada Vejn Mejson nije u blizini, ne morate imati nikakvih posebnih obzira prema toj ženi. Ali gledajte da mi Holideja dovedete živog.

Svi pogledaše na krdo. Goveda su mukala još neko vreme. Onda prva gomila krenu. Bez goniča.

– Goniči za mnom! – viknu Hauard, pa sa nekoliko goniča odjuri ka stoci. Terens Hjuít se vrati ostalim ljudima. Lois ode sa Rudijem u šator.

– Kada ljudi pronađu Holideja, imaćemo slobodan put – reče Rudi.

– Onda će doći vreme da Terens Hju-ita pošaljemo pod zemlju. Ne zaboravi nož!

– Neću, Rudi – odvrati Lois. – Ali sad vidiš koliko je dobro što nije ostao sa mnom pod šatorom. Ako iko ulovi Holideja, biće to on.

– Jeste! – gundao je Holandžanin. – Ali onda nam taj preispoljni lopov više neće biti potreban. Sada je to sasvim jasno.

Ostavio je i otišao do svog brata koji je bio u kolima, i čekao ga.

– Hoćemo li i mi u lov? – hteo je Popi da zna.

Rudi van Jakobsen se nasmeja.

– Sa Hjuitovom hordom sada je dvesta pedeset ljudi na tragu toj bitangi. Uradiće to oni i bez nas.

* * *

Dok Holidej uhvati Betinog konja za uzde i povede ga brzo u zaklon. Tuce jahača projurilo je, a da ih nisu ni primetili.

Sa puškom u ruci, posmatrao je poteru.

Beti se ukočila od straha da bi mogla da padne u ruke Vejnu Mejsonu. Nisu krenuli ni kad se slegao oblak prašine koji su jahači ostavili za sobom.

Čekali su najmanje pola sata, pa tek onda pokrenuli konje. Što su se više približavali Brznoj reci, zemljište je bilo sve više golo i krševito. Lois će morati da nastoji, pomisli Dok, da

sa svojom ukradenom stokom što pre pređe na indijansku teritoriju, gde opet ima trave, ako ne želi da joj goveda sasvim omršave. Onda pomisli na rančere u Klarkdejlu, koje je Hjuitova banda opljačkala.

Posle jednog časa izbili su na uzvišicu odakle se video ceo logor.

Holidej je bio iznenađen. Šta se dogodilo? Zar su Loisini momci morali da se bore protiv Mejsonove rulje? Doklegod mu je pogled sezao, video je goveda kako se kreću prema severu. Ali bez goniča! U dolini je ležalo najviše tri hiljade grla. Tamo dole su stajala i kola sa namirnicama, kao i šator u kom je Lois spavala. Ali nigde naširoko i nadaleko nije video nijednog čoveka.

– Šta se to dogodilo, Holidej? – upita Beti.

Ali to pitanje je Džordžijanac i sâm sebi postavljao. On potera konja u trk. Beti ga je pratila. Kada su smanjili rastojanje od logora na pola, opazili su kako su se iz kuhinje pojavili Lois i Popi. Videli su jahače i gledali prema njima.

Dok mahnu rukom.

Lois i Popi su ostali na mestu i čekali. Tek kad su se on i Beti sasvim približili, krenu im Lois u susret.

– Šta se dogodilo, Lois? – povika kockar iz Džordžije. – Da vas nije Mejson sa svojom bandom očerupao?

– Vejn traži tebe i ovu ženu – odvrati Lois.

Dok i Beti su jahali dalje. Sad su bili sasvim blizu Lois.

– Da, on me traži, ali sam uveren da će „naći vremena” da i sa vama obavi posao!

– On je jutros bio ovde u logoru – obavesti ga Lois. – Tražio je da pošaljemo naše ljude u poteru za tobom... Nego, ja tebe ne razumem. Zašto si mu oteo ženu?

Dok sjaha.

– Helo, Popi! – pozdravi grmalja, pa priđe Betinom konju i pomognu joj da siđe.

– Ovo je Beti Elsmer! – predstavio ju je.

– Znam, ali...

– On me nije oteo – objasni Beti dok ju je Lois kritički posmatrala. – Ja sam dobrovoljno krenula s njim. Jednostavno više nisam mogla da podnesem Vejna, gospođo van Jakobsen!

– Razume se! – odvrati Lois.

– Ako mi tebe i ovu ženu ne izručimo – umeša se Popi – nećemo praktično moći sa krdom dalje. – Prijateljski se osmehivao da ne bi izazvao Dokovo nepoverenje.

– Reci mu da sam bio ovde i odjahao sa Beti u Kolorado Siti – predloži Džordžijanac. – Tako ćete dobiti na vremenu. Njemu je sada ionako najvažnije da me se dočepa.

– Zbog toga se više neće morati truditi! – reče jedan oštar glas iza Džordžijančevih leđa.

Rudi van Jakobsen! Dok nije prvi put došao na pomisao kako na tog

malog Holandžanina najmanje računa, a s njim ima najviše problema.

Okrenu se i ugleda „čovečuljka” kako drži dva revolvera uperena u njegovom pravcu.

– On će nas pustiti samo ako mu izručimo tebe živog ili mrtvog – objasni Holandžanin.

Holideju se zategoše mišići. U kolima, koja su stajala iza njega, opazio je neko kretanje. Džordžijanac okrenu glavu u tom pravcu. Čarli, kuvar, i njegovi pomoćnici držali su „sačmar” u rukama. U međuvremenu je i Popi izvukao revolver. Stajao je manje od deset koraka od Džordžijanca. Lois i Beti stajale su sa druge strane, kraj konja. Obe su prebledele.

Holidej pogleda vlasnicu krda.

– Ovi tipovi rade sve ovo po tvom naređenju, zar ne, Lois?

Lois je ćutala, zarivši zube u donju usnu, pa okrenu glavu.

– Mi hoćemo sa stokom dalje! – reče Rudi van Jakobsen.

– Onda moraš prvo mene pogoditi! – pouči ga Holidej.

– Baci oružje ili ćemo pucati! – odvrati Rudi. – Pogledaj! Moj brat i ljudi u kolima su iza tebe! Računaš li, možda, da iz ovog možeš da se izvučeš?

Džordžijanac otkopča opasač.

– Ti si jedan prokleti bandit, Rudi. To sam odmah znao čim sam te prvi put video.

On skinu opasač i počeo da ga pažljivo namotava. Jednom rukom pruži

opasač Rudiju, a drugom istovremeno izvuče kolt, skriven pod jaknom i zadenut u pantalone.

Pre nego što je čovečuljak mogao da reaguje, Holidej je već pucao. Pravo u glavu. Pogodak zanese Holandžanina i tle mu izmaknu ispod nogu. Na njegovom dečaćkom licu ogledalo se beskrajno iznenađenje.

Džordžijanac se okrenu udesno, opali u Popija i baci se unapred.

Iz kola odjeknuše „sačmare!” Suknuo je plamen, a iza njega su pole-tela zrna. Ali Holideja ona više nisu mogla pogoditi. Oba punjenja pogodíše Rudi van Jakobsena. On napravi „piruetu” i sroza se na pesak.

Popi je bio teško ranjen i ležao je takođe na tlu. Holidej se u padu okrenu prema kolima. Kuvar i njegovi pomoćnici baciše oružje i podigoše ruke u vis.

Holidej brzo ustade i pogleda prema ženama koje su stajale kao prikovane.

On lagano priđe Lois.

Ona je vrtela glavom. Očigledno se bojala da će pucati i u nju. – Ne! – viknula je. – Ja sa tim nemam ništa! Ti znaš Rudija.

– Dabome da ga znam – odvrati Holidej prezrivim glasom i da znak Beti da uzjaše. – Ali znam i tebe. Do viđenja u Kolorado Sitiju. Ali pamet u glavu!

– Holidej, kunem ti se! Rudi je to uradio na svoju ruku!

Džordžijanac se vinu u sedlo. Onda se osvrnu oko sebe. Bio je ubeđen da su se pucnjevi čuli. On podbode konja, pa krenu za Beti koja je pojahala prva. Posle dvadesetak metara, dadoše se u galop. Sa istoka je dolazila prva grupa tragača, koji su bili pošli u lov na njih.

* * *

Kuvar priđe Rudiju van Jakobsenu, nagnu se nad njim, a onda priđe Popiju kraj kojeg je klečao jedan od njegovih pomoćnika. Grmalj je ležao na leđima, pogleda uperenog u nebo.

Čarli se najzad okrenu ka Lois, koja je još stajala na istom mestu i pratila pogledom Doka i Beti, iako ih više skoro nije mogla ni da vidi.

– Obojica su mrtvi! – saopšti Čarli. – I Rudi i Popi! Začuo se topot konjskih kopita. Jahači su bili predvođeni Vejnom Mejsonom.

– Vejn! On je bio ovde! – povika Lois.

Mejson i njegovi ljudi se ukopaše u mestu. Prašina se podiže ispred Lois.

– Holidej se pojavio ovde! – nastavila je. – Smaknuo je Rudija i Popija. „Odlepršao” je na sever!

– Je li bio sâm? – Mejsonov glas je podrhtavao.

– Beti Elsmer jaše od svoje volje sa njim!

– To nije istina! – grmnu on. – Vraće je ili...

On siđe s konja i skoči na nju. Lois nije mogla brzo da se izmakne, izgu-

bila je ravnotežu i oboje padoše na zemlju. U svom besu on poče da je davi.

Onda priđe Čarli.

– To je tačno, mister Mejson! – reče.

– Ta žena nije njegova zarobljenica.

Vejn Mejson podiže glavu, zagleda se Lois u lice, pusti je i onda frkćući ustade.

– Ako to ne bude istina, vratiću se i udaviću vas oboje u buretu s vodom.

On priđe svom konju i uzjaha.

– Tomas! Ti ćeš čekati ovde! Samo će Judžin i Kenet sa svojim ljudima da me prate! Pred nama je dobar komad puta!

On podiže ruku, mahnu ljudima i poleti kao podivljao. Za njim, pojuriše i ostali, sem Tomasa koji se odmače u stranu.

Čarli pomognu Lois da ustane. Besu je prošao i sad se na njenom lepom licu pojaviše suze.

– Mejson je otišao – reče joj Čarli tiho. – I ja slutim, „baroneso”, da ga više nećemo videti.

Uskoro se pojaviše i svi ostali. Mejsonovi ljudi nastaviše ka Brznoj reci, a Hjuítovi ostadoše u logoru. Čim je stigao, Hauard je pokupio ljude i otišao da se pobrine o stoci. Okupio je životinje na gomilu i sat kasnije se preostala grla podigoše na noge. Sâm Hjuít još nije bio stigao. On se pojavio sa malom grupom tek predveče.

On sa dosta olakšanja sasluša Lois i pogleda na sveže humke pod kojima

su ležala braća van Jakobsen. Kad ona začuta, on klimnu glavom.

– Time su svi problemi rešeni – reče smireno. – Mejson neće tako brzo uhvatiti onog tipa. To će ga dosta zadržati. Mi ćemo okupiti svu stoku zajedno i ujutru ćemo preći reku i stići na indijansku teritoriju. Odmah ću stupiti u kontakt sa Komančima i ponuditi im da im dobro platim ako nas puste da prođemo. Zima je pred vratima! Tako prvoklasnoj govedini ti momci neće odoleti. Bar mogu tako nešto da pretpostavim.

– Ja više ne verujem Holideju! – zaključí Lois.

Terens Hjuít se nasmeja.

– Tom đavolu ja nikada nisam ni veroval.

– On zna da vodimo ukradenu stoku.

– Vejn Mejson će ga već uhvatiti. To je kao jedan i jedan. Nemoj se više brinuti! Mi još nismo u Kolorado Siti-ju i nećemo tamo ujahati kao ćorave kokoši! Ako Holidej uspe da se izvuče i ako nam tamo zaprži čorbu, skrenuće jednostavno za Fredoniji. Ali sad prvo treba da vidimo kako ćemo goveda preterati na drugu obalu ove opasne reke.

On pred svim ljudima uze Lois u naručje i poljubi je, a ona se nije ni otimala.

* * *

Vejn Mejson besno stegnu pesnice i zagleda se u tragove u pesku.

– Rastojanje se sve više povećava! – zareža. – Kako to može biti? Možeš li ti možda da mi to objasniš?

Pogledao je Judžina, koji ga je jedini sa svojim ljudima pratio. S njima je bilo osamnaest ljudi i već treći dan su pratili Džordžijanca kroz indijansku teritoriju. Judžin slegnu ramenima.

– Nemoguće je da njihovi konji imaju krila. Ali on sigurno nema prema Beti ni najmanje obzira. I to će mu se osvetiti! Hajdemo!

Oni se okrenuše i vinuše u sedla. Vejn Mejson ošinu pogledom ljude.

– Do đavola! – riknu. – Potprašite bolje vaše konje!

Ponovo su pojurili. Vejn Mejson je nemilosrdno pojačavao tempo.

– Suviše ćemo premoriti konje! – opomenu ga Judžin posle jednog sata.

– Holidejova prednost je još znatna. Moramo računati na to da ćemo ga juriti još najmanje tri–četiri dana.

– Nećemo! – zareža Mejson besno. – Toliko neće trajati lov. I njihovi konji su iscrpljeni kao i naši. I to će se sada morati pokazati.

U suton se ponovo zaustaviše, jer je Vejn Mejson hteo opet da proveri rastojanje. I Judžin je skočio iz sedla. Obojica su kleknuli i proučavali otiške Dokovog i Betinog konja.

– Uхватili smo ih! – trijumfovao je Mejson. – Još se jedva dva sata nalaze pred nama.

Judžin kimnu glavom.

– I ja bih rekao! Slutim takođe da je drolja gotova.

Vejn Mejson je zurio u Judžina.

– Više nikada to nemoj da kažeš! – riknu. – Čuješ li? Nikada više nemoj nazvati Beti droljom, inače ću te smaknuti!

Judžin brzo počeo da se vadi – Ali, Vejne! Ja sam to rekao samo zato što su Lois i onaj čovek tvrdili da Beti dobrovoljno jaše sa Dokom.

Uzjahali su. Judžinu su od straha izbile crvene mrlje po licu. – Zaista nisam hteo da te uvredim, Vejne! Tako mi je prosto izletelo. Neću to nikad više reći.

Vejn ga više nije ni slušao. Ključao je od besa.

– Idemo dalje! – odseče.

Krenuli su. Opet u paklenu jurnjavu. Spustio se sumrak, a zatim je zavladała noć.

– Unišćemo konje! – prasnu odjednom Judžin bez ikakvog respekta. Video je da je Vejn slep od mržnje i da mu je ona obuzela mozak. – Ali nije samo to – nastavio je. – Dok Holidej nije idiot. I on će morati da prenoći. Ujutro ćemo ga već uhvatiti.

Vejn Mejson je to uvideo, ali nije hteo da popusti. Ipak, posle izvesnog vremena, naredio je da se stane.

Bila je to treća noć kako Mejson nije mogao oka da sklopi. Njegova mržnja držala ga je budnim. S vremena na vreme bi ustao i hodao nervozno tamo–tamo. Kada se konačno počela približavati zora, pre nego što su se ljudi probudili, osedlao je sam svoga konja da bi što pre krenuli.

Pola sata kasnije video je koliko je Judžin bio u pravu. Posle jednog časa naišli su na logor koji je Holidej već bio napustio.

Mejson je besneo.

– Taj pas se probudio još ranije od nas! On zaista nema nikakvog obzira prema Beti... to prokleta kopile!

Nastavili su odmah dalje. Onda se pred njima pojaviše Komanče na konjima. Bilo ih je oko trideset.

– Stani, Vejne! – procedi Judžin i zagleda se vođi u lice koje je bilo tamno od mržnje. Mejson je toliko bio izvan sebe da je izgledao spreman da odmah sâm jurne na Komanče.

– Vejne! – nastavio je Judžin. – Sa njima se mi možemo dobro nagoditi. Iza nas je krdo! Navešćemo ih na njih...

Ali Vejn Mejson nije slušao. Izvukao je „vinčesterku” iz futrole i pogledao ljude.

– Uzimajte puške, brzo! – viknu.

– Potprašićemo tim mangupima. Naoružani su samo lukovima i strelama.

Ljudi ga poslušашe. Nijedan nije komentarisao bilo šta. Svi su oni bili navikli na ovakav način reagovanja.

Vejn Mejson se divlje nasmeja, kad vide da se Indijanci postrojavaju za napad. On mamuznu svog konja u rebra.

– Napred! Galop! – grmnu.

Ljudi pojuriše za njim.

Sudar je bio kratak, ali surov. Banditi su uspeli da probiju indijanski la-

nac. U konjičkom maniru, Mejson se okrenu i ponovo krenu na protivnika. Komanče su imale mnogo mrtvih i u panici su se povukle.

Za Vejna Mejsona i njegove ljude, gledajući kroz gubitak konja, bilans je bio takođe poražavajući.

Oni su, istina, u sukobu imali smotri mrtva i četiri ranjena, a sa tim čak ni Mejson nije računao. Ali su izgubili konje! Još dve životinje su morali ustreliti!

Ali Vejna Mejsona to jasno nije zaustavilo. Sa sedmoricom bandita jahao je dalje. Tomas je sa ostalima trebalo da pronađe Keneta i njegove ljude.

Sve u svemu, izgubili su tri časa. Tri časa u toku kojih, bar da su se životinje odmorile! Opet je Judžin došao na tapet.

Vejn Mejson je psovao.

– Poslao sam pogrešne ljude nazad, Judžin. Nisam mogao ni pretpostaviti da si takvo oklevalo, Judžin.

– Ipak moram da mislim i na konje, Vejne.

Vođa bande besno pokaza na tragove.

– Ovo kopile je moglo dalje da jaše dok smo se mi ovde jurili sa Komančama.

Deset minuta kasnije našli su se u čudu. Holidejov trag je odjednom nestao.

Vejn Mejson je ponovo proključao od besa. Lice mu je postalo bleđe od kose. Sjahao je bez reči. Judžin nare-

di i ostalima da sjašu, pa mu se pridruži.

Tražili su više od dva časa. Ali više nisu našli Džordžijančev trag.

Vejn Mejson nije odustajao od traženja. Seo je na jedan kamen i gledao tupo pred sebe. Jedan po jedan, sedoš i ostali, lica uprtog u svog vođu.

Ubrzo se pojavi i Judžin.

– Ništa! – reče i sede kraj Vejna.

– Kao da je iščeznuo pod zemlju, taj prokletnik! Šta je uradio samo da mi je znati! Kakav trik je u međuvremenu izmislio?

Vejn Mejson ga pogleda i osmehnu se.

– Nikakav! – odvrati.

Flint se namršti, ne razumevajući ništa.

– Pokvarenjak sedi ovde u blizini i smeje nam se – objasni Vejn Mejson podrugljivo. – Ali neće više! To ti ja kažem!

Judžin i ostali se zablenuše u njega. Oči su im se suzile. Nalazili su se na dosta preglednom zemljištu i niko nije sebi mogao da predstavi gde bi to Dok mogao da leži u zasedi.

Judžin pogleda na sever, gde se u daljini nazirao kompleks stena.

– Možda je tamo napred! – pomenu on Vejnu.

– On je iza nas!

– Jesi li ga video? – upita Judžin iznenađeno.

Vejn Mejson otpljunu.

– Nanjušio sam ga!

Judžin se potajno isceri ljudima. Hteo je da im objasni kako Vejn Mejson nije sasvim čitav u glavi. Ali tada odjednom dolete jedan kamen i udari nedaleko od Vejna u stenovito tle.

Ljudi skočiše na noge, kao da ih je neko bičem ošinuo.

Sa koltovima u rukama osvrtali su se unaokolo. Niko nije video odakle je doleteo taj kamen.

Vejn Mejson je i dalje sedeo na svom mestu, raskrečenih nogu, osvrćući se besno na sve strane.

– Holidej! – grmnu on. – Pokaži se!

Onda se iza jedne stene pojavi Džordžijanac. Sa šeširom nabijenim na čelo, cigaretom u desnom uglu usana, naslonio se na stenu.

– Ne pucajte doklegod ima Beti! – naredi Vejn Mejson. Srce mu je tako snažno udaralo da je osećao kao da mu se popelo u grlo. Ali brzo se ponovo umirio.

– Hteo bih nešto da ti predložim! – povika Džordžijancu. – Tvoj ček za Beti!

Dok pusti opušak da padne i zgnječi ga nogom.

– Ček je samo komad papira – odvrati. – Dođi k meni! Ostali treba da nestanu!

– Ti hoćeš da se igraš sa mnom, je li? – reče Vejn ironično. – Da me pređeš? Ali kako? Ne teraj „mak na konac”! Ti tamo stojiš vrlo zgodno. Pucaćemo svi zajedno u tebe i dokačićemo te!

– A šta ćete sa Beti? – upita Dok. Vejn Mejson je neko vreme ćutao.

– Čuo sam da je dobrovoljno pošla s tobom – konačno procedi. – Zašto bih onda još morao da imam obzira prema njoj?

– I ti si siguran da si dobro čuo?

Vejnovo lice potamni.

– Nećeš me iznervirati! Ja sam potpuno siguran da ćemo je naći u najkraćem vremenu.

– Ko te je to nasankao? – osmehnu se Dok. – Već dva dana pratiš me samog. Ja sam ostavio Beti na jednom sigurnom mestu, koje, samo se po sebi razume, mogu samo ja ponovo da pronađem. Vezana je, ima nešto za jelo i malo vode. Možeš li to da ukapiraš?

– Šta hoćeš od mene?

– Tebe!

– Kako to treba da shvatim?

– U šerifovoj kancelariji u Fort Smitu čekaju na pasjeg sina koji je smaknuo šerifa Dekera.

Vejn Mejson ispruži ruku.

– Nešto da razjasnimo, Holidej! Ti onda nisi bio njegov zarobljenik, je li tako? To je bio samo tvoj prokleti trik! A ovde, Holidej, opet osećam neku prevaru.

– Pokušaj da proveriš!

– Holidej, budi pametan! Nemoj da mi sasvim uzburkaš krv! Ti ćeš dobiti tvoj ček, poslaćeš meni Beti i onda ćemo se razići i svako krenuti na svoju stranu.

– Mi ćemo jahati zajedno dalje, Vejne! – odvrati Džordžijanac. – Ostavi svoj kolt tamo i dođi k meni.

– Hoćeš da me odvedeš u Fort Smit? – nasmeja se Mejson, ali su mu oči opasno svetlucale.

– Da! – potvrdi Dok kao iz topa.

– Kako ti to sebi predstavljáš? Kako ćeš ikuda sa mnom proći? Ti vidiš samo ovih šest ljudi. Ja imam preko dve stotine, koji su svi u pokretu. To su momci koji bi na svaki moj mig „đavolu pljunuli u supu”, bez obzira šta će se posle s njima desiti. Oni bi te pretvorili u vazduh! U ništa, Holidej!

– Ostavimo se glupih priča – prekinu ga Džordžijanac. – Dođi ili napadaj!

U trenutku se Vejn Mejson odlučio. Suočen sa opasnošću koja mu je pretila, zaboravio je na Beti. Više mu nije bilo važno da li Dok drži ženu kao taoca ili je ona dobrovoljno s njim. Zaboravio je u trenutku na Beti. Briga za sopstvenu kožu i mržnja prema Džordžijancu, bilo je jedino čega je bio svestan.

Iznenada podiže kolt i opali.

– Dajte mu vatre! – povika ljudima.

Dok se trgnu i zgrabi „vinčesterku”, koja je stajala na steni. Prvi Mejsonov metak oštro je zazviždao kraj njegove glave.

Vejn se posle tog pucnja ispruži potrbuške, a iza njega skočiše ostali i zapucaše prema Džordžijancu, koji je u međuvremenu iščeznuo iza zaklona.

– Judžin! – grmnu Mejson. – Udesno! Priđi mu sa druge strane! Dokrajčimo šakala!

Ljudi ga poslušашe i počeše da se privlače s druge strane kako bi Džordžijanca unakrsno uhvatili.

Dok je s tim računao i izabrao posebno pogodno mesto. Sleva ga je skrivao šiprag, a zdesna jedna mala stena. Šiblje i stenje zaklanjalo je ljudima vidik.

Sačekao je dok mu banditi nisu sa obe strane bili u istoj ravni, a onda krenu napred.

Vejn Mejson je hteo u tom trenutku da skoči i pojuri za Judžinom, jer tamo gde je ležao nije bilo nikakvog zaklona. Ali sada ponovo leže i u istom trenutku se začu njegov pucanj.

Prasnula je i Dokova „vinčesterka”. Ali dok je Mejsonova kugla prozviždala, promašivši cilj, Dokov metak se zario u metu! Metak odiže vođu bande od zemlje, a onda on opet pade na tle, podižući oblak prašine.

Iza Holideja je počela divlja pucnjava i meci su se zarivali tamo gde je on malopre stajao.

U nekoliko dugih skokova, Dok se nađe iza stene gde se do maločas Mejson nalazio.

Iza stenja i šiblja utišala se vatra. Ljudi su ga tražili.

A onda, ne našavši ga, Judžin i njegovi vratiše se i naleteše pravo na Džordžijančevu vatru! Judžin je bio pogođen u glavu. On pade i nepomično se ispruži. Korak dalje kriknu i skotrlja se drugi. Ostali se uplašeno povukoše nazad.

Dok sagnu glavu. Trojica preostalih znali su sada gde on leži i gde se krije. S njihove strane je sevnulo i prasnulo.

Džordžijanac se otkotrlja u stranu i kada se vatra za trenutak utišala, pošto su ga opet počeli da traže, on skoči i potrča u jedan žbun. Odande, iz sigurnosti, otvori ponovo vatru.

Ljudi kao da su izgubili dalju volju za borbom.

Džordžijanac odmah ustade. Begunci su već zalazili za brežuljak.

Prišao je Judžinu. Ovaj je bio mrtav. Kao i čovek kojeg je kasnije pogodio.

Vejn Mejson je bio živ! Ali i on je polako umirao, kao šerif Deker pre nedelju dana. Dok kleknu, izvuče nož, otkopča banditu jaknu i iseče trake od njegove košulje da bi imao nešto čime bi mogao da zaustavi krvarenje.

Mejson je stenjao. Oči su mu bile zatvorene. Otvorio ih je tek kad je čuo topot konja.

– Sad će... moji ljudi... – krkljao je.

– Ne, to je Beti! – odvrati Džordžijanac. Iza obližnjeg šiblja pojavi se žena na konju.

– Jesi li ranjen, Holidej? – upita ga uplašeno.

– Nisam! – odgovori Holidej i ponovo se okrenu ka Vejnu. Stegao mu je zavoj, mada je Dok pregledavši ga, zaključio da bandit ima unutrašnje krvarenje, protiv koga se nije moglo ništa.

Beti siđe s konja i koraknu napred. Vejn Mejson diže pogled.

– Jesi li me napustila?

Ona kimnu glavom.

– Da, Vejne.

Bandit se zagleda Doku u oči.

– Ti, prokleti...

Glava mu pade u stranu. Bio je mrtav.

Džordžijanac mu pretraži jaknu, nađe svoj ček i stavi ga u džep. Onda ustade.

* * *

– Možete li mi dati i obaveštenje kuda prolazi krdo?

Dok pođe ka vratima.

– To možete i sami da otkrijete. Valjda se ne nadate da ću vas još i odvesti kod Terens Hjuita? Ja ću vam pomoći, ali u razumnim granicama. Ako vam još nešto ne bude jasno, možete me naći u „Atlantisu”. Ali ne uznemiravajte me noću. Onda sam zaposlen.

– Pišete li vi za novine?

Dok ga iznenađeno odmeri.

– Otkud ste došli na to?

– Pa... ja sam jednom upoznao nekog novinara. On je uvek noću radio.

Džordžijanac zavrte glavom.

– Ja radim teške poslove, profesionalni sam kockar! – objasni ozbiljno.

– Oh, to nisam znao! – odvrati šerif.

– Nemojte od toga praviti ništa posebno – počeo je Džordžijanac da gubi strpljenje. – Ja to činim radi sopstvenog zadovoljstva i uglavnom sam na dobitku!

Izašao je iz kancelarije i zastao.

Osvrnuo se oko sebe. Kolorado Siti? Da, vremena se menjaju.

Tri dana kasnije, zakucao je šerif na vrata Dokove sobe u hotelu „Atlantis”.

Bilo je rano jutro. Napolju je snežilo. Holidej ustade, navuče kućni ogrtač koji je u međuvremenu kupio. Beti je spavala duboko i čvrsto.

– Šerif je ovde! – začu se promukli glas spolja. – Možete li me saslušati, mister?

Holidej otvori vrata.

– Helo! – pozdravi ga mladi zvezdosac i pruži mu ruku. Snažno mu je protresao šaku. – Dali ste mi sjajne podatke. Krdo se približava. Jašemo mu u susret.

– Ljudstvo Terensa Hjuita sastoji se od pedeset bandita.

– Znamo! Nas ima stotinu. Upravo su se okupili ljudi ispred šerifove kancelarije. Hoćete li s nama? Bilo bi bolje.

Džordžijanac baci pogled ka prozoru.

– Zar ne može to bez mene?

– Ali premija za Hjuita treba da pripadne vama. Oprostite, kako je stvarno vaše ime?

– Holidej, Džon Henri Holidej.

– Hm! Mi, znate, jašemo odmah.

– Znate šta? Da se ja odreknem te premije po ovoj hladnoći koja ne čini dobro mojim plućima.

Šerif slegnu ramenima, pruži mu ruku i izađe. Džordžijanac je hteo još malo da ostane u krevetu. Ali onda ponovo neko zakuca na vrata.

– Ko je sad? – povika Džordžijanac ljutito.

– Smirite se, Holidej! To sam ja, šerif Burk!

Džordžijanac otvori.

– Uđite!

Burk je bio šerif iz Fort Smita. Pružio je Holideju ruku, poklonio se u pravcu kreveta i diskretno okrenuo leđa Beti.

– Gde je Deker? – upitao je Doka.

– Mrtav! Ustreljen!

– Ko ga je ustrelio? Vejn Mejson?

Džordžijanac kimnu glavom.

– I gde ćemo da nađemo Vejna Mejsona?

Dok pokaza palcem nadole.

– Vi?

Džordžijanac potvrdi.

– Dođite sa mnom!

Holidej uzdahnu.

– Dobićete i premiju! – mamio ga je Burk.

– To me je prosto oborilo! – nasmeši se Džordžijanac i obuče se. – A šta je sa nagradom za Mejsona?

– Za to morate bar da nam pokažete njegov grob.

– Po ovoj hladnoći? Oprosti! – gundao je Džordžijanac. Potpuno obučen, okrenu se ka Beti, poljubi je i krenu za šerifom. Jedan kraj drugog silazili su niz široko stepenište. U holu je već bio dosta živ promet. Kraj vrata, stajale su tri umotane prilike, koje se iznenada okrenuše sa revolverima u rukama.

Bio je to Terens Hju-it! Čovek s njegove desne strane bio je Hauard. Trećeg Dok nije poznavao. Šerif ništa nije shvatao. On iznenađeno pogleda Doka koji je zastao kao ukopan na poslednjem stepeniku.

– Ti, prokleta izdajico! – prosikta Hju-it. – I tebe je ona volela.

Onda prasnuše njihovi revolveri.

Džordžijanac je imao samo toliko vremena da gurne šerifa u stranu, a sâm da se baci za njim. Tako su sva tri hica promašila.

Vičući panično, razbežali su se hotelski gosti.

Holidej trgnu svoj kolt sa drškom od slonovače koji je nosio pod mantilom. Oružje mu se munjevito pojavilo u ruci i počelo da bljuje olovo.

Prvi hitac pogodio je Terensa Hju-ita. Kao pogođen udarcem motke, visoki bandit se zanesse i tresnu o vrata. Sombrero mu odlete s glave i otkotrlja se kroz rastvorena vrata na polje na sneg.

Drugim metkom izbacio je Hauarda iz stroja. Trećeg je smakao šerif Burk, pucajući direktno iz džepa mantila. Onda je dugo gledao rupu u štofu koju je sâm napravio.

– Bio je nov! – reče žalosno, kad se Holidej okrenu ka njemu. – Stajao je dosta novca.

– Baš se radujem tome! – odvrati Džordžijanac.

– Čemu? Rupl u mantilu?

– Ne, nego što nemate većih problema. Ovaj preuzimam na sebe, kupiću vam nov mantil.

Pet minuta kasnije, jahao je po hladnoći sa šerifom i njegovim ljudima u susret krdu. Ali bez rezultata. Ljudi Terensa Hjuita pobjegli su navrat-nanos. Dok odjaha sa nekoliko ljudi do transportnih kola tražeći Lois. Ali i ona je iščeznula. Kuda, to on nije mogao da pretpostavi.

Ljudi iz Kolorado Sitija povelili su stoku dalje. Burk je prodavao goveda. Utvrđujući prave žigove ispod naknadno stavljenih, uspeo je da dozna kojem pravom vlasniku koliko novca treba da pošalje od prodatih grla.

O tome se, međutim, Dok više nije brinuo. Topli hotelski saluni sa svojim finim stolovima za kockanje i Betino društvo bili su mu dovoljni da lepo provede i najhladnije zimske dane.

* * *

Posle četiri nedelje Burk ponovo pokuca na vrata njegove sobe. Kada ih je Holidej otvorio, pružio mu je debeli paket novčanica pod nos bez reči.

Nagrada za Vejna Mejsona i Terensa Hjuita.

Nekoliko dana kasnije, Dok Holidej je otišao u banku. Na njegovo iznenađenje, Loisin ček bio je isplativ. Bez jedne reči službenik mu je izbrojao novac i Dok ga pokupi.

Zatim krenu nazad u hotel. Ali Beti nije bila sama u sobi. S njom je bio i šerif Burk.

Dok nabra čelo.

Burk poljubi Beti ruku, ustade i prođe pored Doka ka vratima.

– Trebalo bi da sa vašom lepom damom potražite neku drugu sobu – reče. – Potera iz Fort Vejna stigla je jutros ranim vozom. Da će oni danas biti ovde, u Koloradu, piše u svim novinama.

Vrata se za šerifom zatvoriše. Dok opsova. Iste večeri je sa Beti napustio grad. U posebnom odeljku prve klase. Kada je voz krenuo iz stanice, odahnuo je jer se sve dobro završilo.

Nije mu bilo do nove jurnjave, zimi mu se zdravlje pogoršavalo ako se nije čuvao.

Zato, bio mu je potreban mir, topla soba... i Beti.

KRAJ

NA SVIM KIOSCIMA!

5 DEČJIH ENIGMATIKA
+ POKLON PAZLE

NAJLEPŠE

BASNE

MARKETPRINT · DIDAKTA

**SLOŽI, OBOJI,
PROČITAJ!**

1 KOLO

SADRŽI
4
RAZLIČITE
PAZLE
SA PO
5
RAZLIČITIH
DEČJIH
ENIGMATIKA

ISSN 0353-0000

00445

9 770353 000002